

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

4 2019
ročník XV.

Dívčí vínek

foto Kosik.photo.com

titulní strana: Zakončení roku, foto Miroslav Petrla

OBSAH

Slovo starosty	4	Esesák.....	33
Výpis z usnesení zastupitelstva	8	Ščuka na palci	34
Společenská kronika.....	10	Kronika lidské pomíjivosti	40
Poděkování.....	10	Poslední nositelky lidového oděvu II.....	43
Osobnost města Lanžhot 2019.....	11	Vzpomínka na kmotřenku	45
Cena Jihomoravského kraje 2019.....	11	O rekondici v Sezimově Ústí je stále zájem...46	
Kabelová TV a přechod na DVB-T2.....	12	Lanžhotčanka v Sankt-Petěrburgu	48
Okénko knihovny.....	14	Tenisté ukončili sezonu.....	50
Vánoční zvěst	15	10 let s kuželkami	51
Region Podluží.....	16	Skautský podzim.....	52
Okénko školky	17	Podzimní část sezóny stolních tenistů.....	53
Okénko školy	20	12. ročník Hubertovy jízdy.....	55
Nádraží Lanžhot – ohlédnutí.....	24	Kabiny na hřišti Pastvisko v novém	56
Láska dárek nejvzácnější.....	25	Ohlédnutí za fotbalovým rokem 2019	58
Šuldisův kříž.....	26	Nové vozidlo SDH Lanžhot.....	59
V Lanžhotě budou hody.....	27	Před kým a pro koho bude chráněn Soutok.....	61
Vysvětlení	30	Darujte krevní plazmu, zachráníte životy!	62
Černé zabijačky.....	31	Podpora vzdělávání v ORP Břeclav.....	64
Odstřelovač	32		

Kulturní akce

- 26. 12. Štěpánská zábava
- 26. 12. Svatoštěpánské žehnání koní
- 27. 12. Zakončení roku 2019
- 28. 12. Žehnání vína
- 11. 1. Krojový ples
- 18. 1. Společenský ples města
- únor Koncert rodáků (datum bude upřesněn)
- 22.2. Fašank
- 28. 2. Ples MZŠ
- 14. 3. Košť vín
- 21. 3. Papučák
- 12. 4. Velikonoční zábava
- 26. 4. Běh městem
- 16. 5. Literární procházka

Slovo starosty

Vážení spoluobčané, milí přátelé,

ani jsme se nenadáli a Vánoce už jsou za dveřmi. Nastala nám doba předvánoční, adventní. Doba, kdy se bilancuje a hodnotí uplynulé období a zároveň se plánuje rok příští.

Při rekapitulaci toho, co se během letošního roku událo, bych v oblasti investic vzpomenul přístavbu lanžhotské mateřské školy s novou jídelnou, kuchyní i učebnou na patře. Připomínám to tu teď nejen proto, že nová třída má za sebou první rok provozu, ale hlavně pro to, že nám v těchto dnech byla zpětně přiznána evropská dotace, která nám pokryje až 90 procent nákladů! Do obecní kasy se nám tak vrátí cca 6 milionů korun. Tomu říkám dárek pod stromček! Je to sice dárek, na kterém jsme pracovali více než rok, ale i tak to vždycky potěší, když odměna za přípravu všech dokumentů a podkladů opravdu přijde.

Když už jsme u těch dotací, které se nám podařilo získat, musím zmínit v této souvislosti pořízení dlouho očekávaného dopravního automobilu pro naše hasiče. Kromě toho, že je to vůz, který nahradil staříčkou Avii, bude sloužit nejen k dopravě na soutěže družstev, ale hlavně se jedná o plnohodnotné zásahové vozidlo, které je vybaveno vším potřebným. Na tento vůz jsme použili peníze z několika zdrojů. Tím hlavním bylo Generální ředitelství záchranných sborů, další dotaci nám poskytl Jihomoravský kraj, použily se peníze z prodeje staré cisterny, která slouží jinde, a zbytek byl uhrazen z rozpočtu města. Abychom tyto dotace získali, bylo nutné to odpracovat při přípravě všech potřeb-

ných podkladů i absolvovat různá školení. Hlavní je, že se to vyplatilo.

Pro úplnost bych měl zmínit ještě získané dotace na modernizaci veřejného osvětlení i dotaci z Jihomoravského kraje na kulturní akce. Na druhou stranu je zároveň třeba říct, že získáním dotace, povinnosti nekončí. Je třeba zajistit tzv. udržitelnost, podávat monitorovací i závěrečné zprávy. A když už máme za sebou všechny tyto disciplíny, nahlásí se kontroly. Zkrátka, nic není zadarmo! (Nechci, aby to vypadalo, že si stěžuji, chtěl jsem jen nastínit, že usilovat o získání dotace, není jen tak.)

Ale zpátky k rekapitulaci. V přehledu uskutečněných projektů bych rád zmínil stavební úpravy dispozic šaten a zázemí pro učitelky v mateřské škole. Připravuji se podklady pro rozšíření zahrady o nové prostory, které jsme získali nákupem sousední nemovitosti. Už delší dobu probíhá příprava projektu modernizace hřiště zahrady mateřské školy.

Na základní škole byly provedeny úpravy a modernizace WC pro učitele. Došlo i na nutné opravy rozvodů vody. V srpnu byla rovněž dokončena přístavba prodloužení garáže pro zásahové hasičské auto. Za vydatného přispění členů fotbalového oddílu se rovněž dokončila oprava kabin na hřišti Pastvisko.

Z těch dalších akcí, které jsme dokončili v tomto roce, bych rád připomenul nové

parkoviště a komunikace, včetně prodloužení vodovodního řádu v části Kout I. a II. a výstavbu i kolaudaci chodníku v ulici Nová.

Další poměrně velkou změnou byly úpravy dopravního značení v Lanžhotě. Týká se to hlavně vybudování Zóny 30 v jižní části města. Dále to byla velká úprava křižovatky mezi starou školou a prodejnou masa. Samotná instalace značení není nakonec tak složitá jako povolovací proces, který tomu musí předcházet. Osobně jsem však přesvědčen, že jsou to změny k lepšímu zejména kvůli zklidnění dopravy a zvýšení bezpečnosti. Z těchto důvodů chceme v tomto pokračovat a upravit značení i v dalších lokalitách.

Na podzim jsme zavedli ještě jednu novinku ke zlepšení komunikace při údržbě města. Tím je nová aplikace na webových stránkách města. Má název Mapa závad a jejím prostřednictvím je možno poměrně efektivně nahlásit jakoukoli záadu, která narušuje veřejný pořádek nebo ohrožuje bezpečnost na katastru města Lanžhot. Naším technickým pracovníkům to pak umožňuje udržovat přehled, aby si mohli lépe plánovat opravy.

Ještě před začátkem zimy proběhla kompletní výměna vytápění sportovní haly a byla dokončena projektová dokumentace přístavby tribuny pro diváky ve sportovní hale a na rozšíření parkoviště u základní školy.

Je připravena projektová dokumentace pro kompletní opravu ulic Příční I. a II., včetně nových inženýrských sítí a dešťové kanalizace. Proběhlo i jednání s občany, kterých se stavba přímo bude dotýkat, na seznámení s projektem a zapracování jejich připomínek a úprav.

Rovněž je dokončeno zpracování projektové dokumentace na opravu chodníků a rozšíření parkovacích míst v ulicích Gagarinova a MUDr. Kepáka.

Stále probíhá postupná modernizace veřejného osvětlení v dalších částech Lanžhota. Jedná se o velkou a rozsáhlou akci, která je rozdělena do několika etap. Postupně chceme vyměnit všechny staré typy svítidel v Lanžhotě.

Zpracovává se projektová dokumentace chodníku od pošty až po hospodu U Bartošů. Nechali jsme rovněž zpracovat studii nové podoby interiéru naší veřejné knihovny. Nyní se zpracovává stavebně technická dokumentace pro potřeby realizace.

Na podzim jsme museli z důvodu nerentabilnosti opravy pořídit novou multikáru, abychom byli připraveni na zimní údržbu města. Shodou okolností dosloužila i ta starší ze dvou multikár. Tu bychom chtěli nahradit pořízením elektrického vozidla. Na tomto řešení je zajímavé, že máme možnost využít dotaci na elektromobilitu. Žádost již byla zpracována a podána, a dokonce i schválena k financování z evropských fondů. Dodávku očekáváme začátkem nového roku.

Letošní rok byl spíše rokem příprav na větší investice, které jsou před námi. A co nás v nejbližší době ještě čeká?

Z důvodu zvyšování ochrany obyvatel a majetku Lanžhota se připravuje další rozšíření dohledového kamerového systému. Nové kamery se tak objeví například na hřbitově, u smuteční síně i v domech s chráněnými byty.

Na jaře bychom chtěli opravit chodníky v ulicích Gagarinova a MUDr. Kepáka. Po všech administrativních peripetiích by-

chom se konečně chtěli pustit do opravy komunikace Na Dílni. Budeme pokračovat v rekonstrukci sportovních areálů na Pastvisku i na Sokolském, kde nás čeká oprava a stavba nového osvětlení. Stejně tak bude pokračovat modernizace veřejného osvětlení v dalších částech Lanžhota.

Připravujeme návrhy na modernizaci náměstí v Lanžhotě. Ještě před tím je ovšem třeba rozšířit síť vodovodního řadu na náměstí až po muzeum na Kostické ulici.

Pokračujeme ve výkupu pozemků na rozvoj bydlení. V této souvislosti žádám vlastníky pozemků na našem katastru Lanžhota o přednostní nabídku obci. Pomůžete tím rozvoji Lanžhota.

Stejně tak pokračuje i digitalizace katastrálních map. Postupují i práce na komplexních pozemkových úpravách extravilánu Lanžhota. Na jaře nás čeká veřejné projednávání a schvalování návrhu.

Kromě stavebních investic proběhla celá řada jednání o dalším rozvoji města. V souvislosti s aktuálním stavem kanalizační a vodovodní sítě v Lanžhotě zastupitelstvo schválilo přípravu řešení způsobu jejich správy a provozu akciovou společností VaK Břeclav.

Dále se pracuje na způsobu převodu nemovitého majetku Tělovýchovné jednoty Sokol Lanžhot. Záměrem města je vybudování moderního sportovního a rekreačního areálu pod Lanžhotem na Šlajsi.

V průběhu října proběhlo konkurzní řízení na nového ředitele naší základní školy. Výběrová komise složená dle zákona ze zástupců školní inspekce, krajského úřadu, zástupců pedagogů i zastupitelů doporučila Radě města Lanžhot jmenovat do této funkce Mgr. Evu Klvánovou. Důvěru rady města dostala a osobně bych jí

chtěl popřát, ať se jí daří a ať se jí dostává i podpory ze strany rodičů i kolegů.

Když se ohlédnu zpět, musím konstatovat, že ten letošní rok byl kulturními akcemi v Lanžhotě doslova nabitý. Kromě tradičních akcí přinesl letošní rok i řadu novinek. Připomenu například veřejnou rozhlasovou nahrávku i instalaci pamětní desky ke 100. výročí narození Boženy Šebetovské. Událostí celostátního rozsahu byl Moravský psí den v červnu. Lákadlem byla i možnost čipování psů zdarma, které bude od nového roku povinné. A doslova fotbalovým svátkem se stalo utkání mezi TJ Sokolem Lanžhot a FC Baníkem Ostrava. Mezi ty další neopakovatelné akce bychom mohli vzpomenout divadelní představení pod hvězdami za účasti známých herců v čele s Ondřejem Vetchým i show Miroslava Donutíla.

Letošní novinkou byl vydařený Májový jarmark na náměstí, který bychom chtěli zopakovat i v příštím roce. Další letošní novinkou bylo uskutečnění hudebního festivalu Lanžhot Na fest!, kde se návštěvníci mohli těšit z vystoupení známých hudebních interpretů – Sebastian, Arakain a Monkey Business.

Stejně tak mne naplňuje radost, že přibývá i zájem o lanžhotský adventní jarmark. A to jak ze strany návštěvníků, tak ze strany místních prodejců. To těší všechny, kdo pro vás tuto akci připravují. Všem patří můj velký dík. Rád bych poděkoval i rodině Ladislava Tučka za poskytnutí toho letošního krásného vánočního stromu na náměstí.

Do konce roku zbývá ještě několik dní, ve kterých se uskuteční naše tradiční akce. Rád bych všechny srdečně pozval na oslavy zakončení roku, které se uskuteční již

tradičně poslední pátek v roce. I letos nebude chybět zabijačka, koncert na náměstí i závěrečný ohňostroj.

V závěru mého příspěvku bych se chtěl krátce dotknout tématu letošního třicátého výročí „sametové“ revoluce. I když jsme nepořádali žádné velkolepé oslavy této události, velmi mne osobně potěšila velká účast na happeningu, kterým jsme si 17. listopadu tuto událost připomněli. Ovšem tak velké množství lidí, kteří vytvořili ten dlouhý průvod z Náměstí až k soše Tomáše Garrigue Masaryka před základní školou svědčí o tom, že nás toto výročí nenechává chladnými a že víme, jak je důležité pro náš dnešní život. Tím hlavním důvodem byla oslava toho nejdůležitějšího a nejpodstatnějšího v životě lidském. Oslava svobody!

Shromáždění u sochy TGM nebylo náhodné. Na podstavci sochy můžeme číst jeho slova: „Střežte své svobody!“ Ano, je třeba si svou svobodu hlídat! A to před čímkoli, co by ji mohlo ohrozit. Ať už před tím, co ji ohrožuje zvenku, ale i před tím, co by ji mohlo ohrozit zevnitř.

Na druhou stranu je třeba ovšem mít na paměti, že mít svobodu neznamená dělat si, co se mi zlíbí. Je třeba žít tak, aby svoboda každého z nás neohrožovala svobodu někoho druhého. A tím nejjednoduš-

ším způsobem, jak toho dosáhnout, je žít v souladu s láskou. To poselství bychom si měli uvědomovat denně. V každodenním životě.

A ještě jeden citát bych připomenul: „Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávistí!“ Tento Havlův citát je bohužel sice trochu ořepaný, nicméně se mi vybaví vždy, když se zase sem tam vynoří nějaká ta zaručeně „pravdivá“ senzační zpráva. Upřímně je mi líto lidí, kteří jsou plní nenávisti a rozsévají ji mezi ostatní. Našel jsem ještě jeden celkem výstižný Havlův citát: „Přirozenou nevýhodou demokracie je, že těm, kdo to s ní myslí poctivě, nesmírně svazuje ruce, zatím co těm, kteří ji neberou vážně, umožňuje téměř vše.“ Jsem rád, že mnoho lidí ještě uplatňuje zdravý rozum a nenechají se ošálit různými demagogiemi. A tak přeji všem: Užijme svobody a mějme se rádi. Protože pak je i vůle hledat to nejlepší řešení pro všechny.

Blíží se nám vánoční svátky. O Vánocích se říká, že jsou to svátky klidu a míru. Přeji nám všem, aby tomu tak skutečně bylo.

A nejen o Vánocích, ale i v tom roce příštím. Vše nejlepší!

Mgr. Ladislav Straka

*Krásné prožiti vánočních svátků
a hodně štěstí v novém roce přeji všem
spoluobčanům starosta, místostarostka
a všichni zaměstnanci města.*

Výpis z usnesení z 5. zasedání Zastupitelstva města Lanžhot ze dne 27. 8. 2019

ZASTUPITELSTVO MĚSTA LANŽHOT

SCHVALUJE

Z5/19/2 program jednání:

1. Zahájení
2. Schválení programu
3. Určení ověřovatelů zápisu a zapisovatelky
4. Schválení návrhu na udělení ocenění
Osobnost města Lanžhot 2019
5. Závěr

Z5/19/3 SCHVALUJE ověřovatele zápisu pana Zdeňka Kořínka a pana Dušana Radoně a zapisovatelku paní Annu Moučkovou

Z5/19/4 SCHVALUJE udělení ceny Osobnost města Lanžhot za rok 2019 za celoživotní přínos, který svým významem přesahuje rámec města v oblastech kultura, tradice, folklor, skladatelská a literární činnost, publicistika a žurnalistika, panu Josefu Uhrovi Jožulkovi, nar. xxx

Výpis z usnesení z 6. zasedání Zastupitelstva města Lanžhot ze dne 24. 9. 2019

ZASTUPITELSTVO MĚSTA LANŽHOT

SCHVALUJE

Z6/19/2 program jednání:

1. Zahájení
2. Schválení programu
3. Určení ověřovatelů zápisu a zapisovatelky
4. Zpráva o činnosti
5. Zpráva kontrolního výboru
6. Plnění rozpočtu k 31.08.2019
7. Rozpočtové opatření č. 5/2019
8. Převod nemovitosti – prodej pozemku parc. č. KN 2619/55
9. Převod nemovitosti – koupě pozemku parc. č. KN 4201
10. Stanovení nové výkupní ceny pozemků orná půda
11. Převody nemovitostí – výkupy pozemků Pod Ploty
12. VaK – převod majetku
13. Program rozvoje města Lanžhot
14. Pořizování videozáznamů z jednání Zastupitelstva města
15. Diskuse
16. Závěr

- Z6/19/3 SCHVALUJE** ověřovatele zápisu pana Zdeňka Kořínka a pana Dušana Radoně a zapisovatelku paní Annu Moučkovou
- Z6/19/5 BERE NA VĚDOMÍ** zprávu kontrolního výboru
- Z6/19/6 BERE NA VĚDOMÍ** plnění rozpočtu města Lanžhot k 31. 08. 2019
- Z6/19/7 SCHVALUJE** rozpočtové opatření č. 5/2019
- Z6/19/8 SCHVALUJE** prodej pozemku parc. č. KN 2619/55 ostatní plocha, o výměře 50 m² xxxxx, 691 51 Lanžhot, za cenu v místě a čase obvyklou 50 Kč/m²
- Z6/19/9 SCHVALUJE** koupi pozemku parc. č. 4201 ostatní plocha, o výměře 11 m² od xxxxx, za cenu 50 Kč/m²
- Z6/19/10 SCHVALUJE** stanovení nové výkupní ceny orné půdy na 23 Kč/m², která více odpovídá současné tržní ceně. Stanoví se tím cena v místě a čase obvyklá pro výkup orné půdy, mimo předmětné pozemky v lokalitě Pod Ploty a Na Šlajsi, kde jsou ceny stanoveny v jiné výši
- Z6/19/11 SCHVALUJE** koupi pozemků v katastrálním území Lanžhot, obci Lanžhot, a to konkrétně v lokalitě Pod Ploty:
- a) pozemek parc. č. 1268/215, orná půda, o výměře 115 m², za cenu 100 Kč/m², od xxxxx,
 - b) pozemek parc. č. 1268/122, orná půda, o výměře 228 m², za cenu 100 Kč/m², od xxxxx,
 - c) pozemek parc. č. 1268/121, orná půda, o výměře 236 m², za cenu 100 Kč/m², a pozemek parc. č. PK 1309/2 o výměře 2625 m², za cenu 23 Kč/m², od xxxxx,
 - d) spoluvlastnický podíl o velikosti ideálních 5/6 na pozemku parc. č. 1268/213, orná půda, o celkové výměře celého tohoto pozemku 2983 m², a spoluvlastnický podíl o velikosti ideálních 5/6 na pozemku parc. č. 1310/31, orná půda, o celkové výměře celého tohoto pozemku 22 m², za cenu odpovídající ceně 100 Kč/m², od xxxxx,
 - e) spoluvlastnický podíl o velikosti ideální 1/6 na pozemku parc. č. 1268/213, orná půda, o celkové výměře celého tohoto pozemku 2983 m², a spoluvlastnický podíl o velikosti ideální 1/6 na pozemku parc. č. 1310/31, orná půda, o celkové výměře celého tohoto pozemku 22 m², za cenu odpovídající ceně 100 Kč/m², od České kongregace sester dominikánek, Veverí 469/27, Veverí, 602 00 Brno.
- Z6/19/12 UKLÁDÁ** Radě města Lanžhot připravit veškeré podklady k převodu vodohospodářské infrastruktury (vodovodní řad, kanalizaci a ČOV) ve vlastnictví města Lanžhot formou nepeněžního vkladu společnosti Vodovody a kanalizace Břeclav, a. s.
- Z6/19/13 SCHVALUJE** program rozvoje města Lanžhot na období 2019 - 2025

Společenská kronika

Narozené děti

Tomáš Brbúch
 Amálie Kocourková
 Jan Hort
 Štěpánka Bernátová
 Marie Andielová
 Eliška Hladíková
 Jakub Bartolčic
 Sebastian Hubený

Úmrtí

Anna Ondráčková	83 let
Otakar Kopanič	53 let
Jaroslav Němeček	82 let
Luděk Veselý	51 let
Maria Uhrová	92 let
Petr Holobrádek	68 let
Marie Uhrová	90 let
Božena Tučková	78 let
Květoslava Steinerová	77 let
Jan Vitásek	64 let
Věra Tučková	95 let
Jarmila Bláhová	66 let

Občany dožívající se významných životních výročí již nebudeme z důvodu zprísněné ochrany osobních údajů uvádět. Pokud chcete, aby bylo zveřejněno jméno jubilanta, přineste, prosím, písemný souhlas na Městský úřad Lanžhot před uzávěrkou zpravodaje. Za pochopení děkuji.

Poděkování

Josef Jožulka Uher

„Nerodíme se jen kvůli sobě, nárok na nás si činí vlast, zčásti přátelé.“

(Cicero)

Je nemálo výroků, které chápeme jako nesmrtelné, a ne proto, že je vyslovily osobnosti slavné a nezapomenutelné. Někteří moji nejbližší přátelé, už navždy zmlklí, když nemohli nevidět nezáměr o moji tvorbu, vždycky mi s lítostí připomínali Ježíšovo: „Doma nikdo prorokem!“ Určitě by byli dnes šťastní, že mne přece

jenom, na poslední chvíli, krutá moudrost Ježíšova nepostihla. A to díky tomu, že jsem byl vedením města poctěn uznáním, jmenováním OSOBNOSTÍ MĚSTA LANŽHOT pro rok 2019. Všem, kterým jsem byl s to poděkovat, vděčnost jsem vyjádřil; kdo chtěl vyjádřit dík mně, učinil tak několikerým způsobem. U vědomí mého osudu nejvýstižnějším blahopřáním je to, které mi zaslali přátelé z oregonského Portlandu. Právě jeho obsah rozhodl o tom, že vám všem, kteří jste na mne ne-

zapomněli dobrým, uznáním nesoucím blahopřejným a vděčným slovem, I JÁ ZE STRÁNEK ZPRAVODAJE VYSLOVUJI: DĚKUJI! DĚKUJI!

V úctě k všem Josef Jožulka Uher

„JE VLASTNICTVÍM LIDU, KDOKOLI JE UŽITEČNÝ VLASTI.“

(Publilius Syrus)

V Portlandu, dne 7. listopadu 2019

Božena a Vlastimil Obereignerů
blahopřejí panu Josefu Jožulkovi Uhrovi k již
dávno zaslouženému uznání a jmenování
"Osobností města Lanžhota".
Jeho obdivuhodné nadání v oblasti hudební
tvorby, poezie a prózy je a bylo veřejně známé
již po mnoho let.

S přáním mnoha další úspěšné tvorby do
přítich let

Božena a Vlastimil

Osobnost města Lanžhot 2019

Město Lanžhot udělilo v pátek 13. září 2019 na Předhodovém zpívání cenu Osobnost města Lanžhot 2019 panu Josefu Jožulkovi Uhrovi za celoživotní přínos v oblasti kultury, tradice, folkloru, skladatelské a literární činnosti, publicistiky a žurnalistiky. Pan Uher se ze zdravotních důvodů nemohl dostavit, proto mu vedení města předalo cenu v DCHB, kde pan Uher žije.

foto Kateřina Paulíková

Cena Jihomoravského kraje 2019

zdroj - FB

Jihomoravský kraj - oficiální stránka

Devět osobností jižní Moravy ocenil Bohumil Šimek, hejtmán Jihomoravského kraje, v rámci udílení Cen Jihomoravského kraje.

Zastupitelstvo Jihomoravského kraje udělilo Cenu Jihomoravského kraje v roce 2019 těmto osobnostem: za přínos v oblasti sportu získali cenu Tomas Babek a Josef Černý, za přínos v oblasti vědy ocenění převzali Ivan Foletti a Jaroslav Vaculík, za

práci s mládeží získal cenu Miroslav Klepáč, za dílo, činnost nebo oblast jednání, které výrazným způsobem reprezentuje Jiho-moravský kraj a přispívá k jeho věhlasu a dobrému jménu převzala ocenění Anna

Kománková, za přínos v oblasti folkloru předal hejtman cenu Františce Poláčkové a **Marii Švirgové**, cenu za přínos v oblasti umění získal herec Boleslav Polívka.

Kabelová TV a přechod pozemního vysílání na DVB-T2

Radek Novák

Na jaře 2020 proběhne v našem regionu změna systému pozemního televizního vysílání. Současný systém DVB-T/MPEG 2 bude nahrazen standardem DVB-T2/HEVC. I když se tato změna týká pozemního vysílání (příjmu TV na anténu), dotkne se i naší kabelové TV. Ukončením pozemního vysílání DVB-T totiž kabelová TV přijde o jeden ze zdrojů signálu. Aby si

DVB-T2

nemuseli všichni diváci kabelové TV pořízovat nové televizory s podporou DVB-T2, tak vypnutý zdroj signálu nahradíme v kabelové TV signálem ze satelitní distribuce. Všechny programy tak budeme vysílat i nadále v systému DVB-T. Ale k jedné změně přece jen dojde. Programy ze satelitu jsou totiž vysílány ve standardu HD MPEG 4 a pro příjem programů ka-

belové televize tak bude potřeba televize s podporou DVB-T/MPEG 4. Takových televizorů je sice dnes většina (prodávají se už více jak 10 let), ale přece jen se vyskytují i starší přístroje podporující pouze standard DVB-T/MPEG 2, a ty bude potřeba doplnit set-top-boxem. Stejně tak již přestanou být podporovány staré analogové TV.

OTÁZKY A ODPOVĚDI KE ZMĚNÁM V PŘÍJMU TV

Co budu muset udělat pro příjem TV přes kabelovku po změnách v květnu 2020?

- **MÁTE NOVÝ TV S DVB-T2/HEVC?**
Pouze spustíte automatické ladění.
- **MÁTE BĚŽNÝ TV S DVB-T/MPEG 4?**
Pouze spustíte automatické ladění.
- **MÁTE STARŠÍ TV S DVB-T/MPEG 2?**
Musíte použít set-top-box.
- **MÁTE STAROU ANALOGOVOU TV?**
Musíte použít set-top-box.

Ke kterému datu dojde k uvedeným změnám?

Ke změnám bude docházet v průběhu května 2020, o všem budeme informovat na informačním kanálu a internetu.

Jak poznám, že moje TV podporuje DVB-T/MPEG4?

V systému DVB-T/MPEG 4 vysíláme některé programy už nyní, takže pokud přijímáte například programy ČT 1 HD, NOVA SPORT 2 HD, FISHING & HUNTING, CS FILM, KINOSVĚT, tak máte televizor s podporou MPEG 4 a bude plně funkční i po květnu 2020. Pokud vaše TV

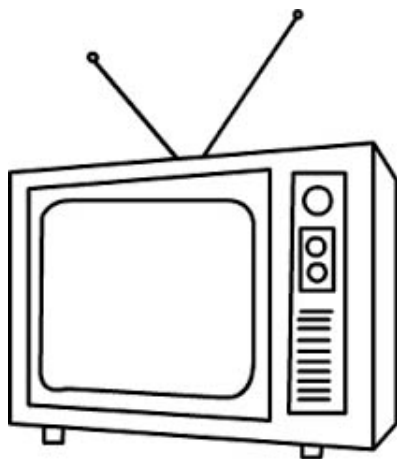
tyto programy nenaladí anebo z nich slyšíte pouze zvuk a nevidíte obraz, budete potřebovat set-top-box.

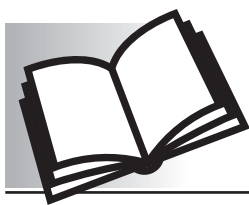
Mám starší TV a budu si muset pořídit set-top-box. Jaký typ mám zakoupit?

Pokud budete kupovat nový set-top-box, tak určitě kupte typ s podporou DVB-T2/HEVC. Ale máte-li doma starší set-top-box DVB-T/MPEG 4, můžete jej použít také.

Mám novou TV s DVB-T2/HEVC. Budu moci přes kabelovku přijímat signál DVB-T2?

Ano, signál DVB-T2 bude v kabelové TV vysílán souběžně s DVB-T/MPEG 4. Zastoupení televizorů s podporou DVB-T2 bude postupně růst, a tak bude tento signál sloužit jako záložní, pro případ výpadku satelitního signálu (například při letních bouřkách). Majitelé nových TV tak některé programy naladí dvakrát, jednou ve standardu DVB-T/MPEG 4 a podruhé v DVB-T2/HEVC.

MĚSTSKÁ KNIHOVNA LANŽHOT

Okénko knihovny

Literární nadílka

Jitka Petrlová

Letošní vánoční trh obohatí hned dvě knížky, které by rozhodně neměly ujít pozornosti lanžhotských čtenářů:

JAK PŘEŽÍT VÁNOCE

Nejnovější autorská publikace místního učitele a kreslíře Milana Kocmánka je souborným vydáním kreseb z loňské úspěšné vánoční výstavy Už je tu zas veselý zimní čas. Kreslené vtipy vás s úsměvem provedou od Mikuláše adventem, vánočními svátky a přes Silvestra až do Tří králů. Knížka vychází v pražském nakladatelství JONATHAN LIVINGSTON a bude k zakoupení i v běžné knižní obchodní síti, včetně e-shopů.

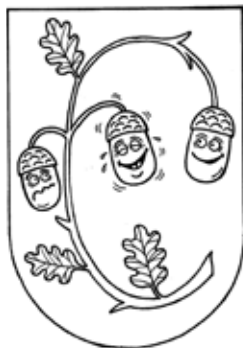

"NO TO JE NÁDHERA! ... TO JÁ TOMU SVĚMU
DĚDKOVI PEČU JEN DVA DRUHY - BŮČEK A KRKOVIČKU!"

ZARUČENĚ PRVNÍ...

Úsměvné literární vzpomínání učitele Leopolda Králíka na jeho více než čtyřicetileté nejen pedagogické působení v Lanžhotě. Ačkoli páteř knihy tvoří humorné příběhy z místní školy,

dojde i na „veselé historky“ z Lanžhota, nebo na specifická lidová moudra staréčka Háječky. Unikátní kapitolou je pak zaručeně první lanžhotsko-český (i když jistě ne kompletní) slovník. Kniha vychází

v brněnském vydavatelství Knihovnicka.cz s ilustracemi kolegy Milana Kocmánka.

Publikace budou k zakoupení na vánočním jarmarku 30. listopadu 2019 a poté v místní knihovně. Věříme, že obě knížky si v Lanžhotě najdou svoje čtenáře a potěší jako dárek pod nejedním vánočním stromkem!

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE LANŽHOT

Vánoční zvěst

Pavel Römer

Zeptáte-li se běžného chodce na ulici, co jsou Vánoce, dozvíte se nejčastěji, že to jsou svátky míru, štědrosti, radosti nebo dětí. Křesťané samozřejmě řeknou, že jsou to svátky narození Pána Ježíše, a občas někdo řekne, že to jsou svátky zimního slunovratu. Dnes se setkáte i s tím, že dotázaný neví nic. Kromě posledních všichni o Vánocích něco říkají, ale žádná z těch odpovědí není úplná.

Křesťanské Vánoce jsou svátky narození a zjevení Páně. Nejstručněji bychom mohli říci, že jsou to svátky připomínající, jak se Pán Ježíš objevil mezi námi. Zrození je přeci jakési vynoření. Dítě již čekané, ale zatím nepoznané a nikým nespátné se objeví a my je uvidíme. To je obsahem svátku Narození Páně 25. prosince. V hodinu, kterou se láme noc a začíná nový den, narodil se v Betlémě Judském Panně Marii. Uviděla ho poprvé tváří v tvář, uviděl ho

Josef a uviděli ho pastýři přivolání podivným světlem a zpěvem andělů. Dvanáct dnů poté slavíme svátek Zjevení Páně (Tří králů). Tímto svátkem si připomínáme, jak k Ježíškovi došli mudrci z daleké ciziny. Přišli, aby uviděli velikého krále a za-

radovali se velikou radostí, když na-

lezli dítě a jeho matku. V ten

den se z ženy narozený

Syn Boží zjevil poha-

nům. Je to vskutku

tyž svátek slavený

dvakrát v různé

podobě. Zatímco

křesťanský západ

položil důraz na

prvou podobu

a za hlavní svátek

Vánoc považuje

25. prosinec, polo-

žil křesťanský východ

hlavní důraz na druhou

podobu a nejvýznamnějším

dnem je 6. leden.

Celý obsah Vánoc je vystižen jedinou větou prologu evangelia sv. Jana: Slovo se stalo tělem. Tuto větu chápeme především v tom smyslu, který říká něco o Bohu. Víme, že jde o druhou Božskou osobu a že je to ten, skrze něhož je všechno stvořeno. O Bohu se nám lidem vždycky špatně mluví, protože Boha nemůžeme nikdy

plně pochopit, nemůžeme ho vtěsnat do žádných pojmů ani popsat slovy. Mluvíme o Něm tedy v podobnostech, v průměrech a máme jakousi, vždy nedostatečnou představu. Logos, tajemný a mocný smysl Boha, se stal člověkem. Přišel viditelně na tento náš svět. Nejde o žádné nedosažitelné setkání. Křesťanské Vánoce nám oznamují Boží přítomnost a Boží blízkost. Když si to dobře uvědomíme, pochopíme, že je zcela samozřejmé, proč Kristus stále vyzývá, abychom byli bližními, těmi, kdo jsou si blízko. On sám je od počátku nositelem této blízkosti. Věta z Janova evangelia je však také velikým výrokem o člověku. Bůh, když se rozhodl podat lidstvu spásu, mohl to učinit tisícerým způsobem. Mohl cokoli, ale stal se člověkem. Tak to

od počátku předurčil, když člověka učinil podle svého obrazu. To ovšem říká o člověku mnoho. Především, že člověk je přes všechnu svou omezenost schopen přijmout tajemnou Boží sílu. Vánoce se nám tu ukazují jako svátky lidské důstojnosti. Vánoční zvěst je rovněž o tom, že život i láska jsou nám svěřeny k ochraně. Bůh se vydal do našich rukou. Obejmeme ho tak jako Maria? Budeme o něho pečovat tak starostlivě jako spravedlivý Josef?

O Vánocích, v nichž se nebesa sklonila k Zemi, slavíme Boží narození a ustavení i dovršení lidské důstojnosti a lidské zodpovědnosti. O tom zpívají andělé hlásající slávu Boží na výsostech a pokoj lidem dobré vůle.

REGION PODLUŽÍ

Okénko regionu

Región Podluží

Eliška Petrlová

Na začátku se vrátím ještě do poloviny roku, kdy se v květnu uskutečnil ve Tvrdonicích **19. ročník setkání mužských sborů na Podluží**. Na této akci se na jednom podiu sešlo až na 200 mužů, kteří si společně zazpívali. Po společném rozhodnutí mužských sborů byl výtěžek z dobrovolného vstupného věnován Natálce Štefčkové z Kostic. Příští jubilejní 20. ročník se uskuteční 16. května 2020 v Lužicích.

43. ročník pochodu slováckými vinohrady, který připravuje Klub českých tu-

ristů Hodonín ve spolupráci s Regionem Podluží, Městem Hodonín a Českou unií sportu, se konal tradičně první říjnovou sobotu, která tentokrát připadla na 5. října. Pochod patří mezi nejvýznamnější akce pořádané pro širokou veřejnost. Trasy pro pěší turistiku jsou dlouhé 6, 14, 15 a 23 km. Trasa 6 km a 15 km začínala v Dolních Bojanovicích s cílem ve vinných sklepech Nechory v Prušánkách. Trasy 14 a 23 km vedly z Hodonína do Prušánky a nově byla i 16 km trasa, která vedla z Nechor v Prušánkách, přes rozhlednu

na Podluží, Dolní Bojanovice, josefovské sklepy a zpět do Nechor. V průběhu akce jsou otevřeny sklepy s občerstvením a prodejem burčáku a vín. Pochod se koná za každého počasí, a přestože letos počasí moc nepřálo, návštěvnost byla hojná. V cíli každý účastník získal pamětní list s originálním elektronickým razítkem a upomínkovým předmětem.

V listopadu proběhlo v prostorách Regionálního centra Města Hodonín **školení k problematice novely zákona o pohřebnictví**. Školení bylo určeno úředníkům členských obcí Regionu Podluží, Mikroregionu Hodonínska a Obcí pro Batův kanál. S problematikou z teoretického hlediska přítomné seznámil JUDr. Marek Šimek z advokátní kanceláře Mgr. Pavla Jurečky a z praktického hlediska Jana Kopačková z obce Ratíškovice.

MATEŘSKÁ ŠKOLA LANŽHOT

Okénko školky

tel.: +420 519 336 209 • www.mslanzhot.cz MŠ Lanžhot

Školíčkové hody 2019

Markéta Šuláková

Již přes 20 let slaví ve středu před hodama své hody i děti ve školce. Je to pravda dost náročné, hlavně proto, že máme hody hned v půlce září. Ono je někdy těžké i pro dospělé vrátit se do pracovního procesu po úžasné dovolené s hlavou plnou zážitků, natož pro děti po prázdninách. Zažily tolik nových věcí, mají potřebu se podělit

a ještě do toho zařadit nějaký řád, který ve školkách vládne. A co ty nově příchozí dětičky. Ty toho musí zvládat mnohem víc. Najednou jsou bez mámy, je to tam úplně jiné. Musím však říci, že děti jsou zlaté, paní učitelky trpělivé a rodiče nápomocní. Nejvíce tím, že děti podporují v jejich těšení se na hody.

Děti se hravou formou naučí první tanečky, zpívat lidové písně a získávají povědomí o tradicích, které hody provázejí.

Letos nám počasí přálo, a tak jsme se po přípravách ve třídě mohli vydat krásným průvodem plným krojů ke stárkovi Jakubu Křížovi, kde po vyzvednutí praporu, odzpívání písně Když sem byu malučký a zaverbování, čekalo děti pohoštění. Poté se průvod vrátil na zahradu mateřské školy, kde se postavila mája. Děti znovu zpívaly a také tancovaly. K tomu nám hrála dechová hudba Lanžhotská osma, vždyť hody bez muziky, to by nebylo ono. Lanžhotská chasa zase

foto Marek Musil

náš průvod doprovázela a dala dětem pocit sounáležitosti s těmi „velkými“.

Rodiče své děti podpořili a oblékli do krojů, aby byl náš hodový, školkový průvod krásný. Kroje pro děti lze půjčit také ve školce. O tom, že je zájem, svědčí také to, že jsme museli nechat kroje našít. Velký dík za to, že byla naše děvčátka v červenících jak poupátka, patří Jitce Gálové, která nám kroje nezištně ušila.

Moc děkujeme všem za účast a podporu a těšíme se, že se v krojích opět sejdeme. Nejen na hody, ale na jaře při vynášení Moreny a snad i při různých příležitostech, které se v průběhu roku vyskytnou.

foto Marek Musil

Exkurze Hasičského záchranného sboru v Břeclavi

Jana Martináková

V rámci výchovné práce jsme si s dětmi celý týden vyprávěli o náročné a důležité práci hasičů. Hráli různé hry zaměřené na postřeh, rychlost, četli příběhy, seznámili

se s důležitými čísly a chováním v nebezpečných situacích. V pátek 18. 10. 2019 jsme se s batůžky na zádech vypravili na exkurzi Hasičského záchranného sboru v Břeclavi. Po příchodu nás přivítal Tomáš Bača, který nás celé dopoledne provázel.

Nejprve se děti s chutí pustily do svačin a poté na nádvoří zbrojnice měly možnost si prohlédnout vysokozdviznou plošinu, která umožňuje zásah hasičů ve výškách. Zejména chlapce zaujala prohlídka hasičských aut a jejich vybavení. Pan Bača ukázal dětem některé přístroje, které jsou velkými pomocníky při nehodách, vysvětlil jim, jak se s nimi pracuje. Měli jsme také možnost prohlédnout vybavení skladů, výzbroje. Nahlédli jsme do velína, ložnic i denních místností. Počasí nám moc neprálo, a tak jsme si ještě snědli lízátko, která děti od hasičů dostaly. Na páteční cestě si děti sdělovaly své zážitky a nové informace.

Velké poděkování patří Tomáši Bačovi, který nám tuto exkurzi zajistil a velmi hezkým způsobem dětem přiblížil práci hasičů.

Podzimní slavnosti

Michaela Gajdošová

V listopadu se v areálu na Sokolském konaly Podzimní slavnosti, které pořádala Mateřská škola Lanžhot a skautský oddíl Bantuové Lanžhot.

Všichni si mohli vyzkoušet různé pohybové aktivity – chůzi po laně, běhkování na trávě, sekání dřeva, zatloukání hřebíků, projít se po pocitovém chodníku, podílet se na výrobě hmyzího domečku, poznávat stopy zvířat, vyrábět podzimní věnce z přírodnin a mnoho dalšího.

Počasí nám prálo, a tak si děti s rodiči užili pouštění draků a ochutnávku podzimních dobrot.

Celou akci ukončilo společné opékání špekáčků a zpívání u táborového ohně.

Drací ve školce

Jana Ciprysová

Děti a rodiče se dobrovolně zapojili do tvoření, které v podzimním čase zabaví hlavně děti. Děti vyprávěly, jak tvořily draky spolu s maminkou a babičkou. Tatínka taky vzpomínaly, a i když jej někdy do tvoření musely nutit, tak je to nakonec hodně bavilo – tatínky ☺.

Bavily nás veselé, vtipné výrobky, které vytvořili s dětmi a přinesli do konce října do školky. Jsou vytvořeny z různých materiálů a barev. Drací ve školce rozveselili prostory šaten. Jsme rádi, že se do akce zapojilo tolik rodičů a dětí. Těšíme se ze spolupráce s rodiči a dalšího tvoření.

**MASARYKOVA ZÁKLADNÍ ŠKOLA
LANŽHOT**
Okénko školy

tel.: 519 336 207
www.zslanzhot.cz

f Masarykova základní škola Lanžhot

f Knihovnička Mzš Lanžhot

f Klubko News

Československo – skvělý nápad, či fanatická potřeba osamostatnění?

Filip Beneš 8.A

Letos je to 91 let od vzniku a 26 let od faktického zániku Československa. Na text pohlížejte s nadhledem.

Přesuňme se nyní do r. 1918. Čtvrtým rokem zuří 1. světová válka, v níž nejvíce utrpělo tehdejší Rakousko-Uhersko. Císařem byl Karel I., který po r. 1918 emigroval a r. 1922 zemřel na portugalském

ostrově Madeira. V české (a též slovenské) části říše byli docela schopní politici. Mluvíme o Tomáši Masarykovi, který se později stal prezidentem, dále o Edvardu Benešovi, jenž prezidentský post převzal po svém příteli, a nakonec o Milanu Rastislavu Štefáníkovi, který bohužel nedopadl dobře – jak víme, zahynul při pádu letadla,

když se vracel ze zahraničí domů. Ale zpět k r. 1918.

Hlavní iniciativou pro založení Československa byla ona samostatnost. Když už bylo v druhé polovině roku vidět, že Rakousko-Uhersko prohrává, sešli se tito tři politici a inspirovali se Francií a jejím systémem. Byla zde možnost založení nového Království českého, ale jelikož nám Habsburkové r. 1621 téměř všechny šlechtice a pány popravili, nebylo to uskutečnitelné. Ti, kteří popraveni nebyli, vymřeli a ta drobná česko-rakouská hrabata většinou neměla zájem. A tak došlo ke vzniku Československa a Masaryk se stal prvním československým prezidentem.

Nahradil ho r. 1935 Beneš, ale ten byl nátlakem komunistů r. 1948 donucen vzdát se funkce a podvolit se jim. Chudák za to mohl jen na 50 %.

Závěrem – Masaryk byl odvážný a učený, svým způsobem i moudrý člověk. Vytvářet podezřívavé spekulace o jeho myšlenkách, nápadech a činech by bylo zbytečné a epilogem by stejně byl závěr podobný tomuto – že jak mu mysl svolila, tak učinil. A učinil víceméně dobře. Kdo ví, jak by se nám nyní žilo, kdyby bylo cokoliv jinak a jiného než ČSR.

Nakonec vždy...
Pravda vítězí!

Žáci 9. A u sochy T. G. Masaryka, foto O. Hudák

Přírodovědný klokan – školní kolo

V polovině letošního října se konalo školní kolo soutěže Přírodovědný klokan, ve které soutěžící ve 40 minutách řešili 24 otázek z matematiky, fyziky, chemie, biologie, zeměpisu a všeobecných znalostí. V kategorii Kadet (žáci 8. – 9. tříd) se do soutěže zapojilo 58 žáků.

Po vyhodnocení výsledků se na 1. místě umístila Aneta Bartošová 9.A (80 bodů), na 2. místě Romana Petrlová 9.A (79 bodů) a 3. místo patří Ondřeji Šteflíkovi 9.A (77 bodů).

V rámci okresu Břeclav získala v této soutěži Aneta Bartošová 2. místo a Romana Petrlová 3. místo. Blahopřejeme!

Závody Boba Zháňala

Vojtěch Kos 8.A

Na začátku října se uskutečnily v Hruškách závody Boba Zháňala určené pro žáky 2. – 5. ročníku. Konkrétně se jednalo se o štafetový běh, který vedl kolem malého parku. Naši atleti běželi co nejlépe a velmi se jim to vyplatilo – umístili se na prvním místě a obhájili loňský titul. Kromě samotného závodu akce nabízela možnost získat autogram a fotku se samotným Bobem Zháňalem. Nečekanou hrdin-

kou naší štafety se stala Anežka Bartošová, která běžela závod se zlomenou rukou. Gratulujeme všem účastníkům a doufáme, že i příští rok se jim bude dařit skvěle.

Anglický týden s rodilým mluvčím

Radek Topolanský 8.A

Tak jako předešlá léta, i tento rok proběhl na naší škole anglický týden s rodilým mluvčím. Nabídl žákům druhého stupně možnost si procvičit jak komunikaci, tak gramatiku anglického jazyka. Kurz se konal 7. až 11. 10. 2019 v počítačové učebně u sborovny. Letos byla účast žáků obzvláště vysoká, a to 18 zúčastněných. Kurzem nás provázela rodilá mluvčí s dlouholetou praxí a kvalifikací TEFL Graham Last z organizace Rainbow Club sídlící v Kútech. Kurz byl pojat zábavnou edukativní formou.

Většinu týdne si žáci zkoušeli vytvořit vlastní písemnou práci, hráli ve skupinách takzvané role-plays a probírali podrobněji gramatický rozbor daného tématu, to vše bylo zakončeno testem. V rámci výuky dokonce proběhl i menší koncert v učebně hudební výchovy, na kterém jsem také interpretoval vlastní skladbu. Na závěr všichni získali certifikát úspěšného absolvování kurzu. Doufám, že tato akce proběhne i příští rok, a za sebe ji můžu všem žákům jen doporučit.

XXIII. veletrh vzdělávání Břeclav

Aneta Bartošová 9.A

15. a 16. 10. se v Domu školství v Břeclavi konal každoroční Veletrh vzdělávání. Místo vyučování nebo po škole si mohli vycházet žáci se svými rodiči a učiteli projít celý uzavřený areál. Uvnitř na ně čekalo až 47 stánků, ve kterých vybraní studenti s jejich vyučujícími prezentovali svou školu. Rozdávali zde lístečky s přehlednými informacemi a lákali žáky na různé výhody do své střední školy. Nechybělo ani malé občerstvení u vchodu či doprovodný program

na pódiu, během něhož se v průběhu dne vystřídaly školy s připravenými ukázkami svých prací z vyučovacích hodin. Oděvní škola ve Strážnici předvedla módní přehlídku opravdu zdařilých kousků, povedené bylo i představení cvičených pejsků nebo vystoupení trubačů z lesnické školy. Žáci, kteří už měli o střední škole rozhodnuto, si o ní mohli na veletrhu zjistit podrobnější informace a ti, co ještě tápou, kam se po základce vydat, měli mezi množstvím stánků opravdu hodně velký výběr.

Záložka do knihy

Miroslava Líbalová

Naše škola se na začátku školního roku zapojila do česko-slovenského projektu „Záložka do knihy spojuje školy: List za listem – baví mě číst“. Jedná se o akci zaměřenou na podporu čtení, která je pořádána Slovenskou pedagogickou knihovnou již po desáté. Tento rok se účastnilo celkem 1 095 škol – 685 slovenských a 410 českých. Žáci vyráběli záložky do knihy na

téma „Moje oblíbená kniha“ nebo „Můj oblíbený knižní hrdina“, které si poté měli vyměnit s partnerskou školou. My jsme byli osloveni slovenskou Základní školou Závod a rádi jsme na spolupráci kývli. Žáci se s chutí pustili do práce a odměnou jim byla nová záložka od neznámého slovenského kamaráda. Celkem jsme zaslali 55 záložek. Do akce se zapojily následující třídy: 5.A, 5.B, 7.A, a 8.A.

Nádraží Lanžhot – ohlédnutí

Svanek

Naše nádraží je jistě jednou z dominantních staveb města, kterou by nám mohla závidět města mnohem větší. Budova je moderně řešená, s velkými čekárnami, zázemím a byty. Nástupišť je odvázně a velkoryse řešené s řadou sloupů, podírajících zastřešení. V nedávné době byl vybudován podchod k druhému nástupišti. Dlouhá desetiletí generace našich občanů využívala tuto dopravu jako hlavní spojení. Hlavní ranní spoje byly hustě využívány, čekárny a nástupišť bývaly plné lidí. Z dopravní kanceláře vycházel

k vlakům výpravčí, aby vlak „přivítal“.

Doba se podstatně změnila, čekárny zamčené, personál žádný - nádraží je opuštěné. Vlaků jezdí méně, dopravu od Břeclavi zajišťuje jednovozový „motorák“, který připomíná jeden výjev z Troškova filmu. Využívá jej jenom málo našich lidí, více ho využívají cestující ze Slovenska. Dnes už lidi jezdí auty nebo autobusy.

Ale mám důvod k optimismu, někdo se snaží tu posmutnělou náladu zjasnit. Keramické nádoby na nástupišti jsou v létě osázeny zelenými rostlinami a letos dostaly i pěknou zimní výzdobu. Navíc někdo vymaloval pestrými barevnými malbami stěny podchodu pod tratí.

Doporučuji se na toto „dílo“ podívat, stojí to zato.

Láska dárek nejvzácnější

Josef Jožulka Uher

*LÁSKA – to je v poušti zeleň, pramen oázy,
do které vede mnoho cest a třeba žádná;
koho štěstí jako chytrý velbloud provází,
na toho nečeká poušť v dunách, žhavá – prázdná!*

*LÁSKA – to je v oceánu ostrov nejmenší,
kam nebem pustým nedoletí ani ptáci;
kdo má srdci sílu nežli slabost věrnější,
ten k němu správný směr ve vlnách nepoztrácí!*

*LÁSKA – to je v horách nebetyčných údolí,
ve kterém Bůh pro lidi nechal kousek ráje;
kdo má cituplné, dobra oči sokolí,
ten najde je a uslyší, jak faun tam hraje!*

JAK ALE CESTU UKÁZAT TĚ LÁSCE, KTERÁ HLEDÁ NÁS?

Tak, aby nepřišla k nám nedočkavým pozdě, ale včas?!

Ale Štědrý večer kolem bohatého i chudobného vánočního stromečku utiší ve své náruči radost z nadělených dárků, ale možná i plačtivé zklamání neobdarovaných, přijdou chvíle rozjímání nad poznáním, že darem největším a nepomíjivým je cit vlastní pouze ČLOVĚKU – LÁSKA! S ním otázka, zda jsme s tou naší našli a do objetí radosti vložili někoho, kdo jí byl hoden; nebo zda jsme my, kteří na ni čekáme s nadějí, že nás ještě zastihne DNES, když k příštím Vánocům už možná naše cesta nevede? Neříkám to z pozice čistého svědomí, ale osmělím se posmutněle místo písne kolední dát vyčítavé slovo PRAVDĚ o tom, že před těmi více než dvěma tisíciletími se chlapeček Marie a Josefa, jménem Ježíšek, nenarodil proto, aby se lidé okázale předváděli s co nejbohatšími dary, zhýčkávajíc své potomky nebo sebe navzájem, ale aby se obdarovávali láskou, jak později bude hlásat uctíván i nechápán – **miluj bližního svého jako sebe sama!** Vždyť toto je nejhlavnější prosba Vánoc, a ne od nich mnohem později odtržená do dneška panující tradice, která Ježíška v jeslích – kolébce láskou nehoupá. Leží na ní černá plachta dlouhých nocí...

Šuldisův kříž

Leoš Doskočil

Šuldisův kříž (nebo také psáno jako Šuldysův kříž) stojí poblíž hranice lanžhotského a břevclavského katastru (nedaleko tzv. Kostické váhy) při staré cestě, která dříve sloužila jako hlavní spojnice s Břevclaví.

Tvořen je jednoduchým hranolovým soklem z cihel, zakončeným ve tvaru komolého jehlanu, na jehož plochu nasedá poměrně vysoká hranolová podnož se samotným zapuštěným litinovým křížem, na němž je kromě ukřižovaného Ježíše Krista i oválná deska s nápisem: „Zastav se, poutníče, a poklekni.“ U paty kříže se nachází postava Panny Marie. Ještě v 50. letech minulého století byl na oválné desce nápis: „Pochválen buď Ježíš Kristus.“ A později v roce 2000 mohl kolemjdoucí zahlédnout jiný takřka nečitelný text: „Zastav se, poutníče, udelej kříž, můj milý Ježíši, opatruj mě již.“

Lidová tradice, zaznamenaná Jožulkou Uhrem, spojuje tuto památku s tragickou událostí: „Šuldis byl sedlák, který vzl jednou po žních rež do břevclavského pivovaru. Lanžhotští sedláci a rolníci si takto běžně přivydělávali prodejem. Když se toho dne po odprodeji vracel na voze taženém párem koní domů, dohonil ho kousek za Břevclaví nějaký neznámý muž, který ho požádal o svezení. Sedlák Šuldis mu vyhověl. Přesně na tom místě cesty, kde stojí kříž, se neznámý pocestný sedlákoví zle odvděčil. Zavraždil Šuldise nožem, obral ho o peníze a uprchl. Mrtví ležel na voze a koně poslušně stáli a čekali na pokyn. Od sedláka Šuldise se ho už nedočkali. Lidé je tam našli, bylo vyhlášeno

foto Ondřej Topolanský

pátrání po vrahovi, ale jestli byl, nebo nebyl dopaden, to už nikdo neví. Pozůstali postavili na místě tragédie kříž, který tam stojí podnes.“

Tato pověst ovšem nemá oporu v písemných materiálech, neboť v matrikách zemřelých nelze dohledat žádné násilné úmrtí člověka tohoto příjmení. Informace v lanžhotské farní kronice uvádí, že kříž byl postaven nákladem Martina a Terezie Šuldisových (psáno Schuldis) z Lanžhota, čp. 145, v roce 1841 a 26. září toho roku i vysvěcen tamním farářem Pavlem Příhodou. Staré mapy ukazují, že již v druhé polovině 18. století stála přesně na hranici katastrů drobná sakrální památka, což potvrzuje též zmiňovaná zpráva, ve které je předchozí údaj doplněn slovy „manželé postavili nový kříž na svém poli U červeňého svatého Jána“. Tento dobový pomíst-

ní název objasňuje, že v mapách zakreslená památka byla bezpochyby socha sv. Jana Nepomuckého z červeného pískovce, již na své náklady pořídila nejspíše lanžhotská obec, prokazující tak úctu k tehdy silně rozšířenému světcovu kultu. Červený pískovec byl materiálem levným, ale zároveň náchylným ke zvětrávání a zřejmě koncem první poloviny 19. století byla socha už v natolik špatném stavu, že se ji Martin a Terezie Šuldisovi rozhodli nahradit křížem postaveným o kousek dál na jejich poli. Od té doby se dané místo nazývá U Šuldisova kříže.

V létě roku 1869 se nad Lanžhotem přehnala silná vichřice, která poškodila hned tři kříže, mezi nimi byl nejspíše i „kříž tak řečený Schuldisův“, jež podle obecní kroniky znovu vysvětil 6. června 1869. Toto datum není ovšem možno potvrdit, neboť v knize ohlášek bohoslužeb se nalézá pouze zápis z 3. října 1869 o vysvěcení dvou poškozených křížů – jednoho u kostela

a dalšího před stodolami v poli (bezpochyby jedná se o tzv. Hrnčířových kříž, který byl asi kolem roku 1925 přenesen do parku v Nové ulici). Ale o Šuldisovu kříži zmínka chybí.

PRAMENY:

Státní okresní archiv Břeclav se sídlem v Mikulově, fond Lanžhot, Pamětní kniha pro obec lanžhotsků (1801–1894).

Diecézní archiv Biskupství brněnského, fond Biskupská konsistoř Brno, inv. č. 7157, sg. L 42, ev. j. 1738.

Diecézní archiv Biskupství brněnského, fond Archiv fary Lanžhot, Ohlášky bohoslužeb 1863–1887.

Matuszková, Jitka: Výzkum drobné sakrální architektury na Podluží, její identifikace a kulturní konotace – Lanžhot, 2000–2002.

Josef Jožulka Uher z Lanžhota, informátor.

Text byl převzat z Malovaného kraje 2015, č. 4, str. 20.

V Lanžhotě budou hody

Převzato z novin Svoboda z 2. září 1939

autoři Oldřa Tuček a Miša Maděřič

„Ešče byly štyry týdně do hodů...“ tato píseň zazněla Lanžhotem v neděli a od té chvíle žije se jenom přípravami. Hýbe to s mladými i starými.

Lanžhot ve svých zvycích a krojích nedá se předstihnout žádnou dědinou na Podluží. Musí se proto Lanžhoťané dobře přichystat, aby si z nich Kostičané nebo Tvrdoňčané nedělali smích.

Tetky líčí domy a jizby, děvčata došívají „fětochy“ a radí se, kde dostanou koupit pěkné a laciné čipky. Co je Břeclav v Říši,

nevědí, kde je kupovat. Chlapci se v hospodě radí, jak to bude s májí. Jezdívají pro ni na Slovensko. Tento rok jsou s tím starosti. Musí žádat o povolení vývozu. Ale říkal Francek Kořínkových, co je sedláckým stárkem chlapců od „Gale“, že už to má jaksi vyřízené. Jedni měli strach, že budou muset jet pro ni na Vrbicu. Druhá starost s „tou májí nastala tím, že se chce jaksi honem ženit Francek Bačových, který bývá při nakládání „kápo“ a je levou ru-

kou Francka Kořínkových. Ale snad si to ještě rozmyslí a pro tu máji pojede.

Když člověk nyní jede Lanžhotem, dozví se věci, až mu jde hlava z toho kolem. O Mařce Bartošíkových se šušká, že šije jaksi tajně kapesníček, aby prý to stařenka neviděla. Na Tondu Švirgových jsou zase řeči, že se učí ve stodole „verbovat“, aby zahanbil Bábiňáka.

Den po dni utíká ve starostech jako voda. Tak se pomalu přiblížil poslední týden a v něm čtvrtek, kdy už hody vlastně začínají. Vojta Třetinových nechtěl už ve středu nic dělat, že prý se musí k hodům vyspat. Ve čtvrtek ráno je slyšet zpěv: „Jedú, chuapci, jedú, lanžhocký silnicú...“ Když projeli Komárnovem, ulicí, kudy se jede na Slovensko, zahlédli u Turečků v okně cosi se mihnout. To se dívala Lída, s kterými koňmi se jede. „Tak přece jede ten Oldřich,“ proběhlo jí hlavou. Však se o to se Švirgánem něco nahádali. Druhý pár byli koně stárka. Jedou pro máji do Smolinského háje, kde už ji mají vyhlédnutou. K odvezení máje i s májkami je třeba dvou párů silných koní, protože jinak by se neuvezla. Dojedou s ní až pozdě v noci. V pátek se tesá a v sobotu dopoledne se splatuje, protože je ze třech kusů. U spodu je tlustá 60 - 70 cm v průměru a bývá vysoká až 50 metrů. Odpledne kolem druhé hodiny se začne stavět. Rekruti donesli od stárkova děvčete velký prapor, který ona na máji darovala. Když prapor přidělají do zeleného vršku, zazní první povel stárka: „Chuapci, pozor... Pochytat... horééééé!“

K postavení máje je potřeba aspoň 60 silných rukou chlapců. Když jsou šikovní a nic se nezlomí, tak ji do osmi postaví. Když ji dobře „upěchují“ a podeprou

„šprajcama“, aby nespadla, jdou chlapci se stárky šťastně postavení zapít dobrým pivem, při kterém se nejedna písnička přezpívá. Umí jich, že ani sami nevědí kolik. A když zazpívají: „Co sa to šupoce pod tú javorú...“, tak rozveselí každého.

Ještě toho večera si zajdou někteří chlapci ke svým děvčatům, ale jenom na chvilku. No dyť se musí vyspat, aby ráno byli svěží. V neděli dopoledne je povinnost každého účastnit se „hrubej“. Po dobrém obědě, který má několik chodů, asi v jednu hodinu se chlapci sejdou v hospodě a z hospody jdou s muzikou pro sedláckého stárka. Ten podá chlapcům víno a pozve je až do domu, kde kuchařky nachystaly občerstvení. Když chlapci ochutnali každého kousek, zahrají muzikanti kuchařkám sólo. Potom se jde v trojstupech s muzikou do hospody, kde už čekají děvčata oblečená každá v tom, co má nejkrásnějšího. Chasa obejde třikrát máju a při posledním kole verbuje. Muzika dohraje a chlapci si nějakou zazpívají. Valčík přeruší jejich zpěv a stárci začínají tančit. Na první sólo si vybere každý tu, kterou má nejraději. Potom následuje polka a vrtěná. Na vrtěnú si chlapci zazpívali: „Keď sme šli na hody, byuo nás jedenáct, keď sme šli s hodú dom, chybovau jeden z nás...“ Po tanci chlapec poděkuje děvčeti tím, že dá děvčeti „pac“ (tlesknou si) a pusu až večer.

Chlapci utvoří kolo pod májí, stárek si zazpívá do skoku nějakou písničku a tím začínají „hošije“. Muzikanti hrají, chlapci v tempu plaskají a stárek skáče. Po něm jdou ostatní chlapci. Všecko je doprovázené křikem, zpíváním a smíchem. To všechno tvoří pěkný, ladný obraz života. Hošije tvoří hlavní bod hodů. Stárci dávají šo-

2. září 1939.

SVOBODA

PŘÁSTKY

VLANŽHOTĚ BUDOU HODY.

„Tě byly šňury týdně do hodů.“
tato píseň zazpíval Lanžhotem v na-
dání a od ráho chvíle žije se jenom
připravám. Hýbe to a mladými i sta-
rymi.

Lanžhot ve svých zvycích a kro-
jích nemá se předstihnou žádnou
oděnou na Podolí. Musí se proto
Lanžhotě dobře připravit, aby si
z nich Kafilané nebo Tvrdoně
nedělali smích.

Tetky líčí domy a lžby, děvčata
dostávají „lětochy“ a řadí se, kde
dostanou koupit pěkné a laciné čip-
ky. Co je Blesek v Řili, ne-
vědí, kde je kupovat. Chlapci se
v hospodě radí, jak to bude s tou
májou. Že žijí pro ni na Sloven-
sko. Těto nek jsou s tím starostí.
Musí žádat o povolení vývozu. Ale
líká Francěk Kolínových, co je
sedmým stárem chlapců od „Ga-
le“ že už to má jaksi vyřízené. Jední
má strach, že budou muset jet pro
ni na Vídeň. Druhá starost i tou
májou nastala tím, že se chce jaksi
honem ženit Francěk Bažových, kte-
rý býval př nakládači „kápou“ (na
pili) a je levou rukou Francka Ko-
línových. Ale snad si to ještě roz-
myslí a pro tu máji pojedí.

Když člověk nyní jde Lanžhotem,
dozví se věci, až mu jde hlava z to-
ho kolem. O Matce Barolínových
se říká, že žije jaksi tajně pro
Pavla kapelníka, aby př to sta-
ženka nevěděla. Na tónu šviro-
vých jsou zase řeči, že se už ve
stodole „verbovati“, aby zabránili
Biběšce.

Den po dni utíká ve starostech
jak voda. Tak se pomalu přibližili
poslední týden a nám čtenář, když
už hody vlastně začínají. Vojta Uš-
tirových nechtěl už ve středu nic
obstát, že př to musí k hodom vy-
stát.

Ve čtvrtek ráno je slyšet zpěv:
„Jedó, chupci, jedó, lětochy sil-
niců...“ Když projeli Komárnovem,
uřič, kudy se jede na Slovensko,
zastavili se u stánek, kde stojí

mihnout. To se divala Lide, a který-
mi koňmi se jede. „Tak práce jede
ten Oldich“, proběhlo jí hlavou.
Vlak se o to se švirkáním něco
nahádl. Druhý pár byl koně stá-
ka. Jedou pro máji do Smolinského
háje, kde už ji mají vyřezávané.
K odvezení máje i s majkami je ta-
be dvou párů silných koní, protože
jnak by se neuvážlo. Dojedou a ni
až porád v noci. V pátek se těsá
a v sobotu dopoledne se spílají, je-
protože je ze třech kusů. U spodu
je tlustá 60–70 cm v průměru a bý-
vá vysoká až 50 metrů. Odpoděné
kolem druhé hodiny se začne sta-
věti. Rekruti donesli od stárkova děv-
čete velký praporek, který ona na
máji držovala. Když praporek přiš-
lával do teleného vluku, začli první
povel stárka. „Chupci, pozor...“
pochytil... hováří!

K postavení máje je třeba spoš
šikovni a nic se nezmění, tak ji do

osmi večer postaví. Když ji dobře
„spáchnu“ a podepřu „křečkama“,
aby nespadla, jdou chlapci se sta-
ky šťastně postavení zapit dobrým
pivem, při kterém se nejedna pís-
nička přespívá. Umi jich, že ani sami
nevadí káti. A když zazpívají, „Co
se to šupce pod tu javorů...“, tak
rozveselí každého.

Jedá toho večera si zájezu ná-
křti chlapci ke svým děvčatům, ale
jenom na chvíli. No, vždyť se musí
vypsat, aby ráno byli svěží. V na-
dání, dopoledne je povinnost kaž-
dého účastní se „huber“. Po dob-
rém obědě, který má několik cho-
dů, asi v jednu hodinu se chlapci
sejdou v hospodě a z hospody jdou
s muzikou po saděčkové stárce.
Ten podá chlapcům vína a porve je
do domu, kde kuchyň nachystaly
obědvání. Když chlapci ochu-
nali každého toule, zahájí mu-
kanti kuchalám stě. Potom se jde
v trejstupu s muzikou do hospo-

Novina, Brno. Foto Dr. Jar. Navrátil.

Výškolend Lanžhotě.

Archiv „Svoboda“ Foto Dr. Jar. Navrátil.

Dvě zamilované dvojice z Lanžhotu. Po hodech
jště veselí do staru muzikantů.

Novina, Brno. Foto Dr. Jar. Navrátil.

Věcky tyto krásné děvčice vde na hodech upíněné svazky.

dy, kde už čekají děvčata, obléčená
každá v tom, co má nejkrásnějšího.
Chasa oběde třešit máji a při po-
sledním kole vkrbují. Muzika do-
hráje a chlapci si nějakou zazpívají.
Většik plenuk jejich zpěv a stáři
začínají tančit. Ni první sálo si vy-
bere každý tu stárku má nejraději.
Potom následuje polka „vřáně“. Na
vřáně si chlapci zazpívají: „Ked
tme líti na hody, byro nás jednéti,
keď tme líti s hody, dom, chybou
jeden z nás...“ Po tanči chlapci
podávají děvčatům tím, že dá děvčat
„šec“ (tlesknu si) a pusť až večer.

Chlapci utvoří kolo pod máji, stá-
ret si zazpívá do stárku nějakou
písničku a tím začínají „hojše“. Mu-
zikanzi hrají, chlapci v tempu tles-
kají a stárka skáče. Po nám jdou

ostaní chlapci. Všecko je doprová-
zené křikem, zpíváním a smíchem.
To všecko tvoří pěkný, ladný obraz
života. Hoříje tvoří hlavní bod ho-
dů. Stáři dávají šohajům „předek“,
t. j. právo zazpívat si před muzikan-
ty nějakou písničku. Na př. „Ta Uan-
žocká šenkýřka mēua těžkú sukňu...“
Muzika podchytne melodii a chlapec ská-
če od země do upažení odrazem a zas dolů
tolikrát, až třeba napočítá těch devět fun-
tů. Když doskáče, zaplatí od předka, napi-
je se podaného vína, vrátí se na své
místo. To se opakuje, až se všichni
vystřídají. Potom si chasa zazpívá na
čardás. Po tomto čardási se už tančí
stále až do večera. Večer chlapci
dávající stárce obědvají v domě „ho-
něk“ a večer. Po večer se jde zase
se stárkem do hospody, kde se tan-
cuje až do rána. Odpoděné se tančí
před hospodou.

Tak asi vypadal Lanžhotské hody.
Trvali tři dny. Ze týden potom jsou
hody, které veselostí předčí i hody.

Bývali vždycky po svátku Pový-
šení sv. kříže. Tomu svátku je lanž-
hotský kostel zasvěcen. Tentó rok
podehnú hody na neděli 17. září.
Hody budou 25. září. Kdo se chce
rozveselit při pěkných písničkách a
rozlehl dobrým vínem, semachť na-
zapomene do Lanžota 17. září při-
je.

Dávám: Kde nevidíš Píšu a
lanžhotské hody — nepoznáš naši
vlast.

Oldř Tuček — Mila Medlitz.

hajům „předek“, tj. právo zazpívat si před
muzikanty nějakou písničku. Např. „Ta
uanžocká šenkýřka mēua těžkú sukňu...“
Muzika podchytne melodii a chlapec ská-

če od země do upažení odrazem a zas dolů
tolikrát, až třeba napočítá těch devět fun-
tů. Když doskáče, zaplatí od předka, napi-
je se podaného vína, vrátí se na své místo.

To se opakuje, až se všichni vystřídají. Po tomto čardáši se už tančí stále až do večera. Večer chlapi dovedou stárka domů a sami jdou také na večeri. Po večeri se jde zase se stárkem do hospody, kde se tancuje až do rána. Odpoledne se tančí před hospodou.

Tak asi vypadají lanžhotské hody, trvají tři dny. Za týden potom jsou hodky, které veselostí předčí i hody. Bývají vždycky po

svátku Povýšení sv. Kříže. Tomu svátku je lanžhotský kostel zasvěcen. Tento rok padnou hody na neděli 17. září. Hodky budou 25. září. Kdo se chce rozveselit při pěkných písničkách a rozjařit dobrým vínem, ten nechť nezapomeneme do Lanžhota 17. září přijeti.

Dodáváme: „Kdo neviděl Prahu a lanžhotské hody – nepoznal naši vlast.“

Vysvětlení

Josef Jožulka Uher

Většina čtenářů vánočního vydání zpravodaje Lanžhot určitě dočetla výše otištěný článek s hlavou plnou otazníků. Jak by ne, vždyť text vyšel poprvé právě před 80 roky! Já ani moji už nežijící společníci Muzejního a vlastivědného kroužku jsme se s ním nikdy nesetkali. Proč? Nevěděli jsme o něm, nehledali ho. Až teprve nedávno, určitě díky internetu narazila na článek starostka obce Morkůvky Brigita Petrášová a vzápětí na fb i lanžhotský rodák Marek Uhlíř, ředitel břevlávské okresní knihovny, a přes něj se dostal k šéfredaktorce zpravodaje Lanžhot Kateřině Paulíkové a to už byl jen krůček ke mně. Po jeho přečtení s vědomím, že musím přepsat nějaká ta vysvětlení.

Článek, něco jako reportážní, vyšel 2. září 1939 v nějakých brněnských novinách, v rubrice SVOBODA – PRÁSTKY. Je doplněn hned třemi dobovými fotografiemi lanžhotských děvčat a šohajů v krojích (pod rožkama, pod guláčem). S podtexty: Vyšňořená Lanžhoťanka - Dvě zamilované dvojice z Lanžhota. Po hodech - Všecky

tyto krásné děvčice vás na hodech upřímně uvítají. (Autor snímků Dr. Jar. Navrátil.) Z těch dvojic poznám jen jednu z dívek, ale s jistotou ty, jejichž jména jsou uvedena pod článkem: Oldřa - Oldřich Tuček, přezdívkou Žojdrák ze Súhrad, kousek od Boží muky, v dějinách vzdělaný a v agrárníctví pokrokový sedlák, obět zemědělské kolektivizace; druhý Miša - Michal Maděříč, dlouholetý náčelník lanžhotské TJ Sokol a zaměstnáním výpravčí na ČSD. Ten, který spolu s bratrem Drahošem, celoživotním učitelem, a spolu též s podnikatelským géniem Jožkou Svačinou, stál u kolébky vize velkého sportovního areálu, dnes zvaném (v omezeném provedení) „NA SOKOLSKÉM“. Oldřichovo i Mišovo vyprávění určitě zpracoval nějaký redaktor - novinář, mně z neznámých brněnských novin. Právě proto má text, i když je pro nás dnes dokumentární vzácností, řadu nedostatků. Náš vděk nesmí umenšit! Hle, jaký zajímavý „doplňek“ k článku Francouzi na hodech (1939) z předešlého zpravodaje. Čas nestojí...

Černé zabíjačky

Josef Jožulka Uher

I ve spojitosti s Lanžhotem, můžeme říci, že ty tzv. černé domácí zabíjačky, tedy ne úředně povolené a sledované, začaly s okupací Československa Hitlerovým nacistickým Německem. Ty běžné, normální, mají, resp. měly, v Čechách a na Moravě možná dvousetletou, ne-li delší tradici.

Těm černým dala vznik bída v okupovaných zemích a válka. Možná na tyto příčiny navázal i stav venkova v komunistické diktatuře po roce 1948. Ale mluvívало-li se mezi lidmi o těch pravých černých zabíjačkách, potom jimi byly míněny ty za Rajchu nebo Protektorátu. Tenkrát vypukl nedostatek zboží, včetně potravin. A zabíjačky se dostaly pod přísný dohled úřadů, včetně domácí i německé policie. Lidé si potajmu, na venkově, vykrmovali prasátka, jejichž počet falšovali, nu, a když prasátko vykrmili, tak si je pochopitelně chtěli i zabít. Vždyť je to stálo hodně práce a starostí.

„Naša stařenka nám vyprávjaly,“ vzpomíná jeden šedesátník, „jak to oni dělali, keď jednu za rok zabili na černo prasata. To sa domluvili, potajmo, se zabijákem, ten jejich býval pan Linha. A keď že to bývalo pozdě na podzim, zkraya zimy po žňách, tak chlěvy s prasatama obložili otěpkama slámy, aby sa ven z nich nedostalo ani slabé zakvíknutí. To šecko sa dělo už za tmy, pozdě večer, v noci. Zabiják provedel zabíjačku rovnú ve chlěvě, pod světlem laterně. A po ránu sa zabíjačka roznášala také potajmu. Šecí bývali rádi, že sa nic neprozradilo. Dyt šlo nekedy o krk!“

Lze sa domnívat, že právě takové časy - doby černých zabíjaček, kvůli bídě, ale

hlavně dvou diktaturám, daly vzniknout jinému fenoménu, o němž, dnešní, ale i část včerejších generací nic neví, nechápeme jej, a tomu slovu vůbec nerozumí. Jde o tzv. keřasy, jednotné číslo KEŘAS, jejich činnost se nazývala keřasením. Slovník spisovné češtiny dává tento výklad: KEŘAS ROVNÁ SE KDO KEŘASÍ. A KEŘASIT, znamená hanlivě: neúměrně předražovat nedostatkové zboží (mouka, látky). Za Rajchu – Protektorátu se keřasilo hlavně s tou moukou, vejci, sádlem, špekem, uzeným aj. potravinami, které se dalo sehnat na venkově. Tam všude zájžděli vlaky ženy a muži, keřasky a keřasové. I tato činnost, do všech stran, byla okupačními úřady a policií tvrdě trestána, ne pouze pokutami a krátkým vězením, ale často i koncentráky a šibenicemi. Leč když je hlad a bída, lidé riskují: jedni z nedostatku, druzí z chamtivosti. Nelze však pominout takové skutečnovatele černých zabíjaček, kteří bez větších zisků pomáhali potřebným, ale s nebezpečím ztráty hrdla.

Vědělo se třeba, velmi utajeně, že ve větším rozsahu zabíjel na černo prasata vinař Václav Osička. Ve zvláštní skryté místnosti vzadu na dvoře Hrubé hospody. Za převelice silnými dubovými dveřmi, s hradní železnou petlicí. K němu a tam si chodili nakupovat maso a špek lidé přísně důvěryhodní, protože jakékoliv prozrazení by mělo postihy do šíře a hloubky.

DNES? Až kriticky ubylo normálních zabíjaček, kdeže potom černé, kdeže potom keřasi a keřasení? Potravin, masných výrobků jsou mraky! „Ludé sú přezřaní, už ani oškvarky jim nepřezú přes jazyk! Rajch na nich!“

Ale to by z nás nikdo nechtěl...

Odstřelovač

Josef Jožulka Uher

Lidé, kteří chodí nakupovat do malé samošky Broňka Jeřábka, i ti hlavně z toho konce Lanžhota si jistě umí představit průčelí toho domu, v němž samoška je. Nahoře blízko střechy balkón a nad ním nápis NA STRÁŽI. Ten je tam už z konce první republiky. Nad tímto reliéfním nápisem, jenž byl názvem celé této části obce, je ještě pod střechou dlouhé, úzké obdélníkové okénko. Myslím si, že vede na půdu. Jak jinak?

Když v dubnu 1945 obsadila Lanžhot Rudá armáda, tak právě za tím okénkem se ukrýval německý odstřelovač z wehrmachtu. Jakmile se mu dostal na mušku kolem přecházející rudoarmějec, hlavně přes ten plac, na kterém je dnes parčík s křížem, vedle lékárny, tak každého nemilosrdně a přesně zastřelil. To dá rozum, že Rusové byli vztekem bez sebe. Jak by ne. Dlouho po tom odstřelovači pátrali, ne a ne dojít na jeho úkryt - palebné postave-

ní. A když ho konečně našli a vyvlékli ho ven, rázně si to s ním „vyříkali“. Co jiného si zasloužil. Ale než ho z té půdy vytáhli, tak celou horní část domu i se střechou palbou různých zbraní zdemolovali. Odstřelovač měl sice štěstí, že ji přežil, ale ne na dlouho. Takových odstřelovačů bylo po obci více, ten nejdovednější u Batků v ulici Kút (dnes vedle C. Petřly). Kosil rudoarmějce od Vagonky až k lesu u Žabáka, zlikvidoval celou obsluhu jednoho děla. O tom svědčil Jenda Petrla.

K tomu odstřelovači je třeba dodat něco bližšího, podle vzpomínkového vyprávění očitého svědka Jendy Petřly.

Jak už je výše psáno, odstřelovač u Batků měl svůj palebný post ve dvorním vikýři půdy Batkových domu. Výhled měl ideální: přes huménko a povodní zaplavený, tehdy ještě ne rybník v Kútě, ale ponad vodní plán na loukách až na kraj lesa za tzv. Žabákem (velký mokřad s bohatou vodní faunou, ale i ptačí). Na malou, nezaplavenou půdní vyvýšeninu se snažili ruští vojáci, vytlačit

foto Kateřina Paulíková

ven z lesa, menší dělo. Byli asi čtyři. Když už byli skoro na vršku, zahlédl je odstřelovač svým dalekohledem. S něčím takovým už počítali. Myšleno tím německé armádní velení, usazené např. i na verandě domu rodičů Jendy Petrly, odkud terén dalekohledem zkoumal vysoký oficír.

Když už se dělostřelci Rudé armády z návršíčka hotovili k palbě, začal je německý odstřelovač kosit jednoho za druhým. V průběhu jeho smrtelné střelby, podal oficír Jendovi dalekohled s tím, ať se podívá, co umí jejich odstřelovači. Když dělo osířelo, pozornost odstřelovače

se soustředila na studnu u rohu Vagonky. Uviděl tam zatoulaného psa. Odpráskl zvíře tak razantně, že střela odmrštila kutiše až k plotu dvora stavěného domku krejčího Prajky. S tím vším se oficír Jendovi doslova chlubil. Tomu bylo líto ruských vojáků, protože zvířata v žádné válce nejsou důležitější. Ale ve vzpomínkách přeživších, zůstávají spolu s vojáky – lidmi.

(Ze vzpomínek M. Muchy a J. Petrly)

Esesák

Josef Jožulka Uher

Víš, Mirečku, nějaký ten týden před frontou, keď sa u nás v Lanžotě začalo válčit a umírat, ani nevím proč, naučil sa k nám chodit německý důstojník esesák. Dycky jednu za týden na oběd. A to si pokaždé donésl svůj příbor, nůž, vidličku a užíčku. Šak ho mám skovaný, vidíš, tady to je on. Já vím, že sa o esesákokch múvilo velice ve zlém, istě si to hodně z nich zaslúžilo, ale tento byl velice hodný, slušný aj dobře vychovaný čovek. Ešče mladý chlap. Keď byl u mja naposledy, tak říkal, že zajtra mosí spolem s ostatníma ustúpit. Ale němu že sa nechce, že by chcel u nás v Lanžotě ostát. A rozbechal sa. Odcházaja od nás, nechal mje na památku tady ten jeho příbor na

jezení. Na druhý deň už ho nebylo. Kolikrát, pohlédna na ten jeho příbor, s kterým nikdo nikdy nejedl, sem si naňho spomněla a přitom sem si říkala, jak a kde, chudák, skončil. Esli paděl nebo ne. Víš, Mirečku, válka dělá z lidí hovada, a nemoseli to byt akorát Němci. Ten, kerý u nás obědvával, grázlem nebyl. Říkávala sem si, co keď by u nás ostál, co by ho čekalo? Nikdo by s ním neměl slutování, Rusi už vůbec

ne. A běda s nama, keď bysme sa k němu podobroti hlásili. Jak říkám, Mirečku, válka je hnus, a kdo si ju vymyslí, recht ešče větší.

Vzpomínka stařenky M. Muchy

Ščuka na palci

Josef Jožulka Uher

Nó, nó enom sa zas neščúrte a neklepte si na čelo, že gdo to kedy čúl, že „ščuka na palci“. To teho teda víte o rybarení ešte meň než já, kerý má nohy na kopání do mičudy a né místo udičky. Ale stalo sa, hned keď bych sa měl do pekla propadnúť, jak říkával jeden náš kamarád, dívaja sa pod nohy.

Aj kde sa cigání najvjeć o tem, co sa stalo hodně dávno a svědkové poumírali, u mja, o tem co vám budu vyprávjat, to na moje hříšnú dušičku opravdu neplatí.

Esli sa nepletu, tak k temu došlo kerýsík deň v červnu jedenaštyřcátého, keď druhá světová vojna byla za dveřama. To už sem byl šohaj na první odvedenecký vůz, samý sval, kost a koža, pod ňu ani na malú užíčku sádla. Vybješaný jak lunt. Co sa dívíte, bylo mje osn roků, k obědám polévky a buchty, ináč krajíčky chleba, třeba enom posolené, a když už, tak perůtkú potřené zlahka rozpustěným sádlem z prasata. Ale zdravý jak ryba, lebo řepa.

To náš starýtatíček, tatíček mamičky, ajzľpoňák na penzú, Michal Černý, řečený Štasjara, byli ináč pacholek než já! Dyt jim bylo enom osnapadesát, o padesát vjec než mje. Od osmi roků sirotek. Silný byli jak Fryštenský a utekat uměli jak zajíc. Šikovný byli na každú práci a každý vercajch jim pasoval do ruky. A jak uměli séct, to sa ani neptajte. Uštvali by kdekoho. Šak také séct jejich úku by nepustili nikeho, než sebja.

Úku opatrovali na Jasenověj, mezi Gajdovkú a Léťalovkú. Gajdovka, podob-

ná veliké-
mu rohlíku, byla
blížeť velikéť svodnici, keréť sa říkalo Široká caja, ale také Michlovka. Od Gajdovky k ní to bylo pár kroků. Léťalovka byla rovnějši, delší, ale meň pěknějši. A aj keď sa přes ňu valívala voda, keď vylévala na úky, tak tolik ryb co v Gajdovce v ní na kvartýře nebývalo. Na úku starěhotatíčka sa dalo dojet aj vozem z Jasenověť cesty. Pěšky chodníčkem, ale to hlavněť po břehu Michlovky ke Gajdovce. Na kúpání nebývala žádná z nich. V Léťalovce, protože v ní bývalo meň vody než v hlubší Gajdovce, extrovní rybáři z Vagonky, třeba už hodně staří Michl a Ondryščák, aj keď už přimrzalo, chlopkávali do košů.

Jozinku, říkajú mje teho jedněho červnověho dňa starý tatíček, zajtra odpoledňa dojdí za mnú na úku u Gajdovky, šak víš, gde to je, odháňals tam loňský rok od krávy hovada, keď sme z ní tenkrát odvážali kopky sena. A nezapomeň sebú vzít tú GRUNTOVNICU, kerú sem ti dal přečerajšky, povypřávja ti o ní.

GRUNTOVNICA. Tak to mosim o ní řěct neco aj já vám, lebo vím, že hádáte si v hlavě, co by to mohlo byt. Za tam-

tych časů to bývávala pytlácká UDICA, hlavněvá na veliké ryby, na ščuky, na ty hodně vjec. Byl to dúhý zvláštní špagát, žádná nit a už vůbec ne struna, z materiálu, kerému voda neškodila, vydržál v ní k nepřetrhnutí. Na tem jejím konci, kerý sa házal do vody, měla nazelenalý štupl, to aby nebyl na vodě mezi zeleným listama leknínů vidět, pod ním olůvko a potom už enom jak sa patří pořádný háček. Nejlepší sa pasoval trojháček. Dal sa kúpit u strýčka Franty Uhra - Obucha, kerý míval u parku při měštance, kůšček od ateliéru pana fotografa Polešáka, malý obchůdek se školníma a aj rybářskýmá potřebama.

Pytláci naphčávali na trojháček jako návnady na ščuky malých karásků nebo línků. Starýtatíček říkali, že ty potvory, teda jako ščuky, byly mlsné aj na číkú! Aha, vy zas nevíte, co to ty čici byli. V bahně malěj Caje a aj inde jich byly stovky. Starýtatíček mja poučili, že sa tý čici správně menujú piskoř - piskoři, ale u nás v Lanžotě to byli dycky čici. Takové hadovité menší ryby. Negdo si jich plétel s úhořama. Né, s týma nemajú nic společného, snád enom to, že sa po nich prsty a dlaně klžú k nechytěňú! Šak sem to měl poznat!

S gruntovnicama /nevím, proč sa jim tak říkalo/ sa to moselo umět. Její konec s háčkem, olůvkem a štupelem hodil pytlák šikovně do plácku mezi listama leknínů, nebo inších vodních rostlin, a ten druhý její konec maskovaně uvázal k pevnému kořeňu vrbového křičku, kerých vývalo na břehách až až, a to hodně pod nima, na nad hladinú. To udělali navečer a šli dom. Ráno sa potom vrátili a probovali, esli sa na gruntovnicu neco

chytilo. Přes deň ju tam nenechávali. Mohla by sa „hodit“ nekomu druhému. Starýtatíček měli štěstí, že na ňu náhodú došli jednu skoro ráno, keď byli séct úku a potom si šli nabrat do čepáčku vody z Gajdovky. Gruntovnicu, na keréj na háčku byl enom mrtvý karásek, si vzali dom, no a takto sem potom k ní došel já, rybářské nemešlo, kerý tažko navlékl na háček ze špendlíku a na bíléj niti hlístu...

Nespomínám si, kerá druhá noc do téj doby byla tak dúhá, jak tá na ten zajtřejšek. Sunko né a né si vyslápnút nad Lanžot. Šťastí bylo, že sme nemoseli do šundáta – do škoie, lebo byl štvrtek, deň volna, ale zato sme sa chca nechca moseli jak smrad táhat v sobotu.

Na poledně sem zhltel fazulovú polévku na jeden šup a do jednéj makovéj buchty zakúsnutý vypelášil sem z vrátnice na ulic jak zajíc z pelechu. Ale před tým sem mosel mamičce říct, kam tak letím a že mi to naporučili starýtatíček. Proti temu nemohli mjet mamička nic. Slovo staréhotatíčka bylo skoro jak Boží. Ani gruntovnicu sem mamičce neukázal, lebo kdo ví kolik by bylo teho vypyťavaňa. Oblečený sem byl jak sa patřilo na lanžockého kluka: bosky, jak ináč, trenýrky s festovní gumú kolem těla /ej, jak to mi došlo vhod!/, a do nich zastrčenú bílú košelku s krátkýma rukávama. Za ňu sem si skoval před mamičku tú gruntovnicu.

Od našeho k Jazerku sem to Novú ulicú propelášil jak Rychlonožka /tak mja pomenovali pan Hrubý, tatíček mojío kamaráda Vény/, mihél sem sa cestú kolem doliny s malýma jamama, říkali sme jí Petrolínka /postavjá si tam barák pan Bartoš – slepičář zvaný/, odtamtád sem sa dal cestú přes pola k zahradě s drátě-

ným plotem /rostly v ní jabloně, hrušky a trnky, čím to byla nevím, a tuším, že tam pořád je/. Za nů byla dúhá voda Helingrovka. K ní vedlá toho plotu a za ním v kútku neco jako zálesáckého srubu /takové stavení ze dřeva, střecha ze slámy, okna, malé a dvě, s vytřískaným sklem, a dveřa, keré visaly a jednem pantě, ve vñútry rozházaná stará sláma, polámaný stůl a jedna židla/; pro nás to byla Trávníčkova búda! Starýtatíček spomínali, že v ní bývával aj nejaký starý Trávníček, vartěť téj zahrady a snád aj křikem zaháňal z úk do lesa jeleňú aj srnky. Už sem ju měl dávno popohlédanú, a tak sem sa nezastavil.

Od ní védel chodníček do Helingrovky, na místo, gde bylo vody tak najvjec po kolena, čistučka, že sem sa aj po té dojedenej buchtě napil. A v tem sem jich uviděl. Číkú jak pijavic. Myslel sem si, že stačí po nekerém chmátnút rukú a je můj. Máte vidět, co já sem sa tam tým lovem nadřel. Pomáli bych s bečem s práznú odpajdal, až přeca enom jedného sem dostal a šup s ním za košelku. Potvora, plazil sa mi po břuchu, až sem měl strach, že mja uškne. Ale né, enom mja lechtal...

Už nadaleko sem viděl staréhotatíčka na úce a aj tetičku Božku, jejich mladší, ba najmladší céru, jak hrabú seno do kopek. Ked už mja mohli vidět a čut, o dušu nahlas sem křičál: „Starýtatíčku, mám číka! Mám číka!“ Zaděchaný sem sa u nich zastavil, ale než mja pochválili, řekli: „Nevíš, co sa patří?“ Hned mi došlo, na co myslá, a tak sem vyhrkél: „Pomož vám Pánbu!“ A stařeček s tetičkú: „Dajžto Pánbu.“

Starýtatíček opřeli hrable o kopku a povídají: „Tak dime nastrážit grunтовnicu.“ Obešli sme Gajdovku z její rohlíkovéj kratší strany, na její břeh bližej Michlovce. Rostla na něm velikánská stará vrba, pod ní vydupané místečko, istě od nejakého stálého rybáře. „Tady nadhodíme,“ řekli starýtatíček. Vytahli mje zpod košelky grunтовnicu a potom zadúho, aj herdekovali, toho malého hada číka. Povídají: „Jozinku, ten má ale akorádní míru, takový mosí zakošťovat ščuce jak noha.“ Nedodali esli jejich lebo moja. A to by byl rozdíl.

Vyhlédli „oko“ mezi listama leknínů, nadvakrát napichli číka na trojháček, aj ked sa mu to nelúbilo, chvílu s ním gombílali a potom šup s ním do toho „oka“. Zelený štupl v něm nebyl ani moc poznat. „Tak, tady máš konec grunтовnice, pevně a nafest ho drž, sedni si a čekaj, nedup, šak ona nekerá bude hladná. A ked by neco, tak na mja zakřič.“ To povídaja, vrátili sa na úku a vřšili další kopky.

Tak a fčilkáj je šeko enom na mje! Sakryš, aj sem prška vyprsil. Modré nebe toho odpoledňa bylo vymalované malýma bílýma obláčkama, takovýma, jaké sem rád pozorovával, leža v trávě s rukama za hlavú jak tulák. Každý ten obláček byla malá plachetnica a na ní já námořník samotář, coby pútník kolem zeměgule. Tady pod vrbú, s grunтовnicú v ruce, nemohél sem si neco takového dopřát, ledaže... To byl teda nápad! Jaký? Místo aby ch špagát grunтовnice držal v ruce, nafest, jak poručili starýtatíček, tak sem si ho na suk uvázal k palci pravěj fotbalistickéj noze. A na to tata sem si mohél lehnút na chrbet s rukama za hlavú a plachtit po modrém oceáně

nebe. Bože, jak mje bylo dobře! Skoro bych zapomněl na gruntonvnicu.

Protože sem měl za sebu velice špatnú, nespavú noc, došla si pro mja fčilkáj, z dřímot do lahučkého spaní. Cit v noze, s gruntonvnicú uvázanú k palci, mje našťěstí ostál...

Ináč by bylo se mnú vjec než zle, probudit sa na poslední chvíli, s vodú pod bradú. Ťažko bych sa staréhotatíčka dovolal.

Najednú sem, pomalúčky mozkiem ven z jakéhosik snu, ucítil, jak se mnú cosi škube od nohy až hore k hlavě. A že sa po prďelce pomalúčky kľžu po trávě dúle do vody. Enom co sem sa jí dotkél kotníkama, probudil sem sa, jak ked by mja z tmy neco vystřelilo. Ešče sem byl ze šeckého takový popletený, protože sem začal křičat: „Starýtatíčku, hastrman, hastrman!“ Učili mja a ptajú sa tetičky Božky: „Co to ten Jozinek vyzváňá?“ „Neco o hastrmanovi, že ho tahne do vody,“ řekli tetička. Starýtatíček až zas tak dúho popletený jak já nebyli. Došlo jim, co sa se mnú děje. „Jozinku, vydrž, chyt sa nečeho,“ volali. Ale čeho, říkal sem si, rozhlédaja sa. „Vydrž“, křičali, „už ti idu na pomoc.“ Neišli, ale utekali rychlejší než Rychlonožka. Nabosky, bez kožených pantoflí, keré odkopli. Aby byli u mja spejš, kolem kratšího konca Gajdovky.

Najednú čuju, jak mje negdo za chrbtem skáče do vody. A to už mja starýtatíček drápli pod pažečkama, lebo vodu sem pomáli nabíral do huby. Drápli a tahli. „Starýtatíčku, co to je, dyt mje to nohu utrhne až od břucha,“ bědoval sem. „Neboj, vydrž, hned toho čerta uvidíme. Prosím ťa gde máš gruntonvnicu?“ Ptalí

sa, lebo pořád jim nešlo do hlavy, co sa to se mnú děje. „Mám ju uvázanú za palec na pravéj noze!“ Skoro bédácky sem sa přiznával. „Panenko Marija, ná co ťa to enom napadlo?!“

Najprv starýtatíček cúfačky vyrobili z vody se mnú. Dávalo jim to jó ale zabrat. Fuňali. Mje do smíchu nebylo a už sem začínal myslet, že su ked né bez celéj nohy, tak bez teho palca na ní ano. Lepší to bylo, ked sme byli obá celí na břehu. Starýtatíček mja tahnút a fuňat nepřestávali, dokavád také tá potvora na konci gruntonvnice nebyla na něm také. Enom co starýtatíček viděli, že je dost daleko od kraja vody, zastavili sa. Obá sme nevěřicně hleděli na to poleno, keré ešče chvilčkama zatřískalo vztekem širokú plútvú ocasu o zem. Starý tatíček mja posadili, vidá, že nejsou štajf, popošli dúle za tú najobrovitější ščukú, jakú sme obá v životě viděli. Vytahli z kapsy veliký otevírací křívák, bez kerého na pola, na úky a do lesa by nikedy nešli, klekli ke ščuce a propichli ju tak, že bylo hned po ní. Ked ju zvihli, pro mja byla hrůza na ňu pohledět, takový to byl skorožralok!

„Jozinku,“ vydýchávali sa starýtatíček, „s takovou sviňu by měli co dělat aj zabijáci prasat. Ešče že sem tu byl. Gde by mja napadlo neco takového, ked sem ti tú gruntonvnicu dával! Nesmíme o tem říct, aj ted sa cigánit nemá, ani tvojéj mamičce, ani staréjmamičce, nikemu. Božce poručím co a jak. Řekneme šeckým, že sme ju chytili enom tak, bez teho, že by ťa málem utopila. Ale jak s ňú dom?“ Nevěděl sem, starýtatíček si už poradili. Našli kratší pevnú vřbovú halúz a k jednému jejímu konci ščuku, s gruntonvnicí v pajšli, uvázali. „Co říkáš, hodíš si ju

přes rameno? Uneseš ju?“ Ptali sa mja. No baže, ponáhlal sem sa s odpověďú. Totak, aby sa s ňú v Nověj ulici pyšnil negdo druhý. „Ked bys nemohél, řekni.“ Starýtatíček mje moc nevěřili, dyt tá ščuka byla opravdu poleno, netrúfali sme hádat, kolik kilo má. Ale ked sem si ju na téj halúzi hodil přes raménko, pléskal mja její ocas do pat a jak už mje docházaly síle, umetal mi za nima zem. Kolik sem mjeřal, nevím, ale nejaký šprček sem nebyl.

Vydržál sem z úky na cestu Jasenová a z ní pod Kravčákem, teda kravským kerchovem, na rozcestí a cestú Kazúbkovú. Potom sem zašuškál: „Starýtatíčku, nepřechytneme sa? Ale enom po Jazerkový mostek, odtád ju už Novú ulicí donesu dom sám.“ Už sem sa viděl, jak idu špalířem mamiček, bab a kluků a děfčenských púčků, a jak šecí gulá očiska a ptajú sa, gde sem ju a sáms ju? Kolik má na váhu? Na cos ju nachytal? A já idu jak rybář hrdina a ani psi si na mja a na ten šcíčí ocasisko netrúfajú.

Starýtatíček s tetičkú Božkú šli po chodníku a já prostředkem silnice. Jediné živé duše v Nověj ulici! V téj jak ked by šecí vymřeli. Jak napotvoru! Měl sem po slávě. Nejakým řečám by nigdo nevěřil! Jozinek Růženy Štajarky? Uhříček, kerý umí leda tak zpívat a kopat do mičudy? Ten že by byl takovým velrybím lovcem? Skoro sa mi chcelo u vrát bečat. Ešče že byli mamička doma. Jejich chvála mja moc neupokojila. Myslel sem si na inších diváků, keří by o tém povypřavjali kraj světa. Trošku mja ze smutku vyvėdli Otynek Štajnér, náš skoro sused, holič srandista, heligonkář a óbrrybář. Povidali, že by sa hodilo dat ju na led do

sklepní ledárně řezníka pana Ventruby. Jejich syn se mnú kamarádil, spolužák. Ale mamička poručili, že mosí hned do trúbky, aby nezasmrádla. Otynek ju teda frísko očistili a naporcovali, s knírkem pod nosem sa oťřeli mamičce o líco, a bylo to.

Na tú pusu, kerú pak Otynek Růžence, teda mojěj mamičce, aj oni měli za ženu paní Růženku, vlepili na líce, sem nežárčil, dostál sem dvě aj já, enom mje bylo lúto téj ščučí hlavy, kerú dali mamička panu Otýnkovi, za tú práci, že na polévku.

Nařezanych kúščků ze ščuky, obalených ve strúhance, bylo vjec než tři veliké protfany. Upečené v trúbě, voňaly po celém baráku. Aj Luna na dvoře, to byl náš vlčák, měla na ně chuť. Jedli sme jich k obědu s mamičkú, tatků, no a já s nima, od pátku do neděle. S tým největším kúščkem mja poslali mamička ke starémutatíčkovi. Ten byl moc rád, že sme nezapomněli. Pohladili mja po blondatěj hlavě a povidali: „No, Jozinku, podruhéj to už snád neuděláš, že ne?“ Dal sem jim zapravdu, ale... Ked bych věděl, že za ani né měsíc konečně donesú krkáni, teda havrani, kerým sem za okno z kuchyně do dvora už pár dní před tým sypal mak, jak mi poradili mamička, mamičce děťátko, děfčíčku, tak bych jeden kúšček ščuky skoval aj pro ňu. Aj ked sem sa těšil na bratříčka. Abych měl s kým na dvoře kopat do mičudy.

V pátek aj v sobotu bylo ve škole kolem mja ticho. Byl sem rád, že nikdo nic neví o téj mojěj nepodařenéj slávě rybolovca. Enomže, ked sem šel v nedělu z raní mše s kamarádama Tondú a Jarú, tak spustili: „Ná, posúchaj, ani sas nepopyšil, jakú

veličajznú rybu sa ti podařilo chytit.“ „Co klápete? Já a chytit veličajznú rybu, ked, jak víte, krátký su aj na úklajky. To by za mnú mosela z téj hubočiny vylézt na břeh sama!“ Bránil sem sa. „Enom sa nevymlúvaj, jedna istá tetka řa přes řiháněk zahlédli a druhá zas aj pana Otýnka, jak si od vás nesú hlavu z ryby jak z velikého somíca!“ „Že jim veríte?! Gdo ví, co viděly, baby jedny.“

Vycigánil sem sa ze šeckého, utajil sem to. Ani o trojháčku sa nigdo nedověděl, měl sem ho dobře na památku skovaný. Gdo ví, kam sa poděl, ked došla fronta. Snád mi ho nekerý Rusák neukraděl. Na co by mu byl, řeknite. A do Gajdovky sem ani napodruhé už nepáchel. Ale lidé pořád dělajú aj napodruhé barjaké nepodařené věci. Jak ked by sa mohlo napodruhé šecker. Mohlo?

Utěklo hodně rokú, psal sa osnašedesátý. Tenkrát sem začal jezdit na kole jako do práce za Jazerko a farmu do střediska lanžockého jézédé. Ráno co ráno už o půl šestěj přes starú bránu. Na ní tenkrát jako vrátný sůživali aj starý sedlák strýc Tonek Ciprys Vendelín. Srandysta, jejich syn měl byt po kem.

V jedněm skorém ráně sa mja ptajú: „Tak co je nového, Uhříku?“ Odpověděl sem jim: „Strýče Tonku, nic veselého, umřel včerať v Mikulčicách Fanoš Mikulecký.“ Pokývali hlavú a vyjelo z nich: „Pánbu mu daj nebe, ale řak podruhéť to už neudělá!“ A v ten moment sem si spomněl na to podruhéť starého tatíčka. Najednú mje došlo, že řádný člověk podruhé neudělá, aj ked by jak chceu, aspoň u téj jedněj věci, dvě: podruhéť neumře a podruhéť sa nenarodí. Istě je to spravedlivé...

Spomínat můžeme do aleluja, třeba nekonečněkrát. Třeba jak já s tú řčukú na palci. Ně marně, esli ste sa pabavili. Esli něk, podruhéť už to neudělám.

Slibuju...

Moje zavzpomínání chci jako malučký dárek věnovat vedoucí redaktorce zpravodaje Kateřině Paulíkové, jejímu manželovi a dvěma synům, kteří jsou rybáři tělem i duší. Se vřkazem Petru zdar!

Důležitě vysvětlení na sám závěr. Tak především, řčuka na palci jsem z jedné vody sepsal za pár hodin ve dnech 9. a 10. června 2018. Kdyby bylo po mém, měl bych článek notně poopravit, ale na to už nemám vůli. Nemám jí v sobě nazbyt. Zadrulé: než jsem je, to vzpomínání, počal jedním prstem vyklepávat na déle mně sloužícím psacím stroji značky Consul, rozhodl jsem se, že je budu psát do detailů v našem nářečí, samozřejmě včetně toho našeho lanžhotsko-podlužáckého OU, neboli LO či EL. Rozmýšlel jsem si to. Kdo ti ještě bude rozumět? Nářečím už u nás nikdo nemluví, ani lidé nejstarších generací. Ponechal jsem v textu spisovné „el“. S těžkým srdcem jsem obešel i některé speciální nářečová slova, jejichž význam bych musel vysvětlovat, což by plynulosti textu neprospělo. Omlouvám se. Hodně jsem se řídil fonetickou - zvukovou stránkou nářečových slov, což jsem chápal jako nutnost. Jistě jsem nepochybil. A mistři rybáři mi doufám též prominou nějakou tu chybu a nepřesnosti. Opravdu jsem lépe kopal do fotbalového míče, než rybařil. Ta řčuka na palci byla výjimka!

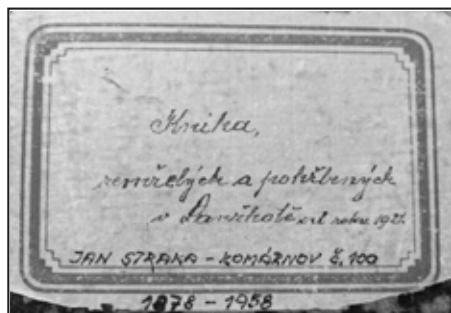
PETRU ZDAR VŠEM!

Kronika lidské pomíjivosti

Josef Jožulka Uher

Ten, kdo ji tak krasopisně rok za rokem sepisoval, až zase tak pateticky své tak i tak úcty hodné dílo nepojmenoval. Silný linkovaný sešit velkého formátu si koupil na začátku let dvacátých minulého století. Štítek na lící straně pevných desek vyplnil tímto sdělením:

KNIHA ZEMŘELÝCH A POHŘBENÝCH
V LANŽHOTĚ OD ROKU 1921.

Jmenoval se JAN STRAKA (1878 - 1958). Byl to sedlák z domu číslo popisné 100, v ulici Komárnov. Jeho ženou byla Anna, rozená Ciprysová. Měli spolu devět dětí, z nichž Milošek zemřel mladičká. Ostatní přežili dospělost: synové Jan, František, Antonín, Josef, dcery Anna, Rozálie, Marie a Božena. Na domě sedláčit zůstal starý mládenec Josef. Pro mne to byli tetičky a strýčkové a jejich rodiče starý strýček a stará tetička. Všichni mne měli velice rádi a já je též. Důvod příbuzenstva? Matka mého otce Jožky Uhra - Uhříka, rozená Ciprysová, byla sestrou staré tetičky Anky. Jmenovaných osm sourozenců bylo tedy mého otce sestřenicemi a bratranci.

Jako kdyby se domluvily, i naše stařenka Mařena měla osm dětí: syny Martina, Jana, Josefa, Františka a dcery Anku, Marii, Ludmilu a Rozálii.

Panečku, to jsem se mohl mívát na hody!

Starý strýček Jan nebyl pouze sedlák, ale jako opravdově věřící římsko-katolík, pravidelně putující pěšky s procesím pútnic a pútníků na poutní místa Maria Zell a Maria Tal, vstoupil do služeb fary jako KOSTELNÍK. Hned na první vnitřní straně knihy, něco jako úvodem, na vědomí se dává toto: Z mého věku kostelníci staří František Uher a Tomáš Třetina. A dále 21. října 1887, Josef Straka I. kostelník, čp. 100, můj tatíček. Na místo nich byli Beneš (4. ledna 1911 zemřeli Jan Třetina II. kostelník, čp. 154, u kostela). Na místo nich Třetina II. (6. května 1919 umřeli Pavel Beneš III. kostelník, čp. 159, ulice Kostická). Na místo nich Bartoš Ondřej. (19?,

1929 - 48, 1930 - 32, 1931 - 32, 1932 - 49, 1933 - 46, 1934 - 23, 1935 - 32, 1936 - 37, 1937 - 39, 1938 - 41, 1939 - 57, 1940 - 47, 1941 - 50, 1942 - 59, 1943 - 49, 1944 - 47, **1945 - 109!!!**, 1946 - 41, 1947 - 41, 1948 - 38, 1949 - 43, 1950 - 41, 1951 - 33, 1952 - 40, 1953 - 43, 1954- 31, 1955 - 30, 1956 - 41, a do 19. října 1957 - 51... **CELKEM ZA TĚCH 37 LET KOSTELNÍČENÍ, BYL JAKO KOSTELNÍK ÚČASTNÝM POHŘBENÍ 1722 LANŽHOTAKÝCH MUŽŮ A ŽEN, DO PŮDY LANŽHOTSKÉHO HŘBITOVA (kerchova)!!!** Prosím vás, vážené čtenářky a čtenáři zpravodaje, znáte z historie Lanžhota ještě někoho druhého, a ne toliko kostelníka, ne toliko sedláka, který by ze svých 80 LET ŽIVOTA OBĚTOVAL 37 LET (téměř polovinu) KOSTELNÍČENÍ A DOPROVÁZENÍ TOLIKA ZEMŘELÝCH NA JEJICH POSLEDNÍ CESTĚ?! Já ne... Domníváte se, že „...a šak zadarmo to nebylo...“, nebo to bylo nejednou OBĚTOVÁNÍ SE na hranici skutečně toho škodolibého zadarmo? Víím, jako člověk-publicista a lanžhotskou historií celkem dobře obeznámený, kolika

lidem v ní bylo uděleno čestné občanství, odhaleny pamětní desky, a popsáno v ní mnoho adorativních stránek. Není snad téhož hoden můj starý strýček KOSTELNÍK JAN STRAKA z lanžhotské ulice KOMÁRNOV čp. 100?!

Ještě před zveřejněním této notně opožděné vzpomínky na něho, četl text jeden z mých mála přátel, aby mi s netajemnou trpkostí položil otázku, kterou jsem si dávno kladl i já: KOLIK Z TĚCH 1722 V KNIZE ZEMŘELÝCH A POHŘBENÝCH, zapsaných kostelníkem Janem Strakou, NAJDEME NA DNEŠNÍM LANŽHOTSKÉM HŘBITOVĚ, díky zachovalým náhrobkům-pomníkům? Určitě by nás silně u srdce zbolelo zjištění, jak právě na tomto smutném místě je dáváno za pravdu známému rčení o tom, že SEJDE Z OČÍ – SEJDE Z MYSLI! Tímto rčením byly postiženy i významné osobnosti a ne pouze nějaký, s prominutím, plebs! BOHUŽEL, NEVYHNULO SE ANI KOSTELNÍKU JANU STRAKOVI!

Tento něco jako nemramorový EPILOG za jeho kostelničněním, budiž opožděnou

skromnou náhradou. Byl dovedným a vytrvalým s pluhem, zrovna jako s písmáckým perem, téměř krasopisným. Uvážlivý a moudrý ve víře, práci i zájmech. Tak třeba proslul i mezi sběrateli lidových písní jako výtečný zpěvák, znalý mnoha písní. Můj otec vzpomínal: „Našeho strýčka Jana bývala nejoblíbenější písničkou „Letěu, letěu roj, přes méj miuéj dvor...“ Od nich jsem se ji

naučil i já a druzí. Nevím, jaké církevní zákony či zvyklosti ve vztahu k zemřelým platí na muslimských pohřebištích; Alláh je pro muslimy, Jahve pro židy stejný Bůh, jakého uctívají křesťané. Na židovských hřbitovech by bylo za svatokrádež či vandalství považováno jakékoliv fyzické zasahování do textů na náhrobních kamenech v záhlaví pochovaného. Už vůbec ne nahrazováním starých novými. U nich zákon o zachování dědictví otců se skutečně dodržuje.

Je možné, že starý strýček Jan, sedlák i kostelník, dědictví otců na křesťanských hřbitovech nedodržované, ten nevděk pozůstalých, „zaoral“ v sobě slovy o marnosti nad marnost! Moudrý Říman SENECA před dvěma tisíci lety řekl, že „Celý lidský život není nic jiného než cesta k smrti!“ Možná, že starý strýček Jan by se dovoňoval výroku jiného Římana HORATIEUSE, oponujícímu Senecovi slovy: „NON OMNIS MORIAR – JÁ VŠAK ZCELA NEZEMŘU!“ AMEN...

Poslední nositelky lidového oděvu II

Silvie Hrubá Markovičová

Není tomu dlouho, co v lanžhotském kostele sedávaly babičky a stařenky výhradně v kroji (pro ně lidovém oděvu). Pomalu se však tato krása skutečně vytrácí... už není mnoho žen, které by ve svém běžném dnu oblékaly pouze lidový oděv. Jednou z nich, se kterou jsem krátce mluvila pro účely své bakalářské práce

a která nás nedávno ve svém pozhnaném věku opustila, byla paní Marie Uhrová. A tak bych zde chtěla věnovat i jí krátkou vzpomínku na rozhovor s ní.

Paní Marie Uhrová se narodila roku 1929. Její maminka, Antonie Zkoumalová, pocházela z nedalekých Dolních Bojanovic a narodila se v roce 1901. Otec Marie,

Zleva Marie Uhrová ve svátečním kroji, Lanžhot, 1946, rodinný archiv

Martin Uher, se narodil v roce 1900. Otec pracoval jako výpravčí vlaků, svým dětem si tak mohl dovolit kupovat panské oblečení. Marie tudíž do školy v Lanžhotě oblékala běžný oděv, nikoliv lidový oděv, jak tomu bylo ve většině případů zvykem. Marie pocházela ze tří dětí – nejstarší Božena se narodila roku 1926 a nejmladší Anna

roku 1940. Po skončení školní docházky pracovala hlavně doma v hospodářství a čtyři roky v čokoládovně v Rohatci.

Kroj začala oblékat až jako svobodná dívka ve svých patnácti letech. V šestnácti letech do jejího života zasáhla druhá světová válka. Jelikož však bydlela v části Lanžhota, která nebyla poznamenána takovou měrou, jako tomu bylo při hlavních silnicích, kde často zbyly z domů jen prázdné ruiny, nebyly její zážitky až tak děsivé. „*Ve sklepě sme byli u nás doma, v tej novej ulici. Eště tam s nama byly pani Tréšková, to nezapomenu jak nikdy, jak ten Rus tam došel a oni sa mu oběsily kolem krku a chcely ho přijmút a on jim strhel hodinky a bylo.*“

Sváteční kraj svobodné dívky oblékala Marie šest let, do té doby, než se vdala v únoru roku 1950. Svatbu měla respondentka krojovou. Jelikož ale šatku nevlastnila, pro tuto příležitost si ji vypůjčila. „*Ale povidam, to neměl každý, já sem ju jako neměla zrovna... nosilo sa to na ty svatby tenkrát, ani na to Boží tělo sa to nenosilo, protože to sme šly šecy v rukávcách a v šátku teda jako.*“ Odlišnost v kroji svobodné dívky sleduje Marie primárně v dostupnosti materiálů. „*Protože sa dostane šeko kúpit, tak je to daleko pěknější jako ty sukně, protože tenkrát sa aj přešivaly třeba staré sukně, po tej fronte opravdu nebylo, bylo na lístky, no a to že teda aj ty čipky sú pěknější, tak jak my sme nosily, širší, no.*“

Po vychování svých dětí pracovala v JZD v Lanžhotě až do důchodového věku. Celý život lidový oděv Marie obléká: „*Furt v suknách, šatovky nosíme na doma, až sme byly na kravíně.*“ Svůj lidový oděv rozděluje podle ročních ob-

dobí na tabulové šaty, které nosí v zimním období, tesilové, které nosí na jaře a na podzim a letní tenké slovácké šaty. Sama také vzpomínala na názvy vlnáků, které se barevně odlišovaly: „*Agrárnický – čarový, huslák – tmavý, pohřebový, cimento-vý, masový – červený, paprčový, ledkový, úvodový.*“

Jako domácí oděv oblékala spodní sukni plátěnou a vrchní sukni z různých materiálů. Je si však vědoma, že další generace si již k lidovému oděvu cestu nenajde, a tak z Lanžhota kraj vdaných žen zcela vymizí: „*V kostele je nás osum.*“ I pohled na sváteční kraj, který v Lanžhotě oblékají mladé dívky a chlapci, je spíše skeptický. „*Já říkám, že to je dycky také období, to sú viní temu ty rodiče... má sa to vést od malučka... je to pohodlné, no...*“

Rodiče Marie Uhrové, Lanžhot,
dvacátá až třicátá léta 20. století,
rodinný archiv

Vzpomínka na kmotřenku

Ludmila Ciprysová, Marie Petřlová

Když děláš věci s láskou,
dáváš tím lidem ve svém okolí
doživotní vzpomínku,
že jsi tu pro ně byl.

Jan Tříška

Uplynulo již neuvěřitelných 125 let od narození porodní asistentky Františky Petrjánošové. Narodila se roku 1894 v Moravské Nové Vsi, kde prožívala šťastné dětství se svými deseti sourozenci. Po svatbě se odstěhovala s manželem do Lanžhota za účelem získání zaměstnání. Mladí manželé bydleli v nájmu u Čekalů na Bendových jámě (Hrnčířská). V roce 1920 se jim narodila dcera Milena a za tři roky přibyl do rodiny syn Ludvík. Domek, který

Františka Petrjánošová

si postavili v roce 1925, ve frontě vyhořel, zůstaly jen obvodové zdi. Oba byli velmi pracovití a po válce si ho opravili. Dcera se vdala a odstěhovala se, a také syn se oženil do Poštorné. Po smrti manžela r. 1976 zůstala na domku sama až do svých 96 let. Pamětníci vzpomínají, že měla obdělanou zahradu vždy první v ulici. Profesi porodní asistentky brala jako posláním. Do roku 1953 se děti rodily doma. Rodičky s laskavostí povzbuzovala a pomáhala.

Děkovala Bohu za každé dítě, které s láskou vkládala šťastné mamince do náruče. Nějaký čas chodila k maminkám domů, učila je koupat miminka a dávala cenné rady. Byla to prostě „babka“, která vždy byla ochotna poskytnout pomoc. Děti, které přivedla na svět, doprovázela ke křtu do kostela. Těžko spočítat, kolik

dětí za 34 let přivedla do života včetně dětí z Kostic a Tvrdonic. Současně byla kmotrou při křtu sourozencům Strakovým, Mileně, Ludmile, Marii, Vojtovi a Haně. Měli svou kmotřenku rádi a velmi si jí vážili pro její moudrost, skromnost a obětavost. Jako poslední přivedla doma na svět Hanu Tučkovou v roce 1955. Potom už pracovala v nemocnici a do důchodu odešla v 66 letech. Roku 1994 se dožila požehnaných 100 let, které oslavila v kruhu svých blízkých a zástupců městského úřadu.

Za tři týdny se loučila se životem s klidným srdcem, že s dary, které od Pána Boha dostala, svůj život bohatě naplnila.

O rekondici v Sezimově Ústí je stále zájem

Marie Petřlová

Již po osmé se uskutečnila rekondice pro členy STP v hotelu MAS v Sezimově Ústí. Hotel nechal postavit Antonín Baťa i s halou Moravských akciových strojů. Také náměstí, na kterém stojí, nese jeho jméno. Město leží 4 km od Tábora na soutoku Kozského potoka a Lužnice. Hotel má všechny předpoklady k příjemné relaxaci. Vedle pěkného ubytování a výborné kuchyně mají hosté k dispozici wellness centrum s vyhříváním bazénem. Na každý večer je připravený program a můžete si vybrat ze široké nabídky zájezdů. Každý rok se jezdí na prohlídku královského města Tábora. Centrum se stalo městskou památkovou rezervací. V budově radnice je Husitské muzeum a také vchod do historického podzemí. Z bývalého hradu Kotov se zachovala věž, ze které je jedinečná

vyhlídka po okolí. K městu také patří nejstarší vodní nádrž v Evropě - Jordán.

Součástí výletu bylo také poutní místo Klokoty. Barokní areál procházel od roku 1999 kompletní opravou a nyní se kostel z venku i nádherný interiér skví v celé své kráse. Deset věžiček na kostele zakončených lucerničkami připomíná deset prstů zdvižených k modlitbě. Toto místo je vždy pro nás krásným duchovním zážitkem.

Zaujal nás málo známý zámek Jemniště, který se nachází 8 km od Benešova. V roce 1943 ho zkonfiskovalo gestapo a v padesátých letech komunisté. Roku 1992 Jan Bosco Sternberg získal zámek zpět v restituci a nyní jej vlastní syn Jiří, narozený v roce 1968. Bydlí v levém křídle zámku s manželkou Petrou, synem Vojtěchem a dcerou Izabelou. Současní majitelé se dobře starají o zámek i anglický park.

Zámek Jemniště

Prohlédli jsme si historické místnosti se zařízením a sbírkami ze 17. - 18. století a barokní kapli sv. Josefa. Park má rozlohu 14 ha. Roste tam mnoho exotických stromů a rostlin, jsou tam tři rybníky a malá ZOO. Návštěvníci si mohou zakoupit luxusní oblečení z dílny zámecké paní a také originální šperky z českých skleněných korálků a vinutých perel, které vyrábí pod značkou BELA dcera Izabela. Prodávají tam také zvěřinu z vlastní honitby. Majitelé otevřeli Café Custozu, kde pohostí návštěvníky kávou dle výběru a domácím koláčem.

Čápi hnízdo, tolik omílané v mediích bylo cílem dalšího zájezdu. Vzniklo rekonstrukcí Dvora Semtín. V roce 2006 započaly práce na rekonstrukci, která byla dokončena za čtyři roky. Dominantou je moderní jízďárna, která představuje čápi hnízdo. Čápi se vrací z Afriky již od roku 1926. Rozloha statku je 3 ha a patří k němu 84 ha pastvin a polí. Kromě jízďárny je v areálu kulturně vzdělávací centrum, hotel, restaurace, sportoviště, hospodářská farma a ekocentrum pro zachráněné živočichy. Pozorností firmy je kafe s domácím štrůdlem. Nemusíte mít k Čapímu hnízd

zrovna sympatie, ale je dobré ho vidět a udělat si vlastní názor.

Na neděli jsme měli někteří rezervaci do Benešovy vily. Za krásného počasí nás mladý ochotný průvodce nejdříve provedl udržovanou zahradou, kterou navrhl Otomar Fierlinger. Výsadbu rostlin si většinou s láskou prováděli manželé Benešovi sami. V zahradě je také Čap

kova studánka, blízko které je alpinum. Nechybí ani bazén a tenisový kurt. Vila byla postavena v roce 1930 - 1931. Navrhoval ji architekt Petr Kropáček. Od roku 1937 má současnou podobu. Pro návštěvníky je přístupná malá pracovna, jídelna, obytná hala v přízemí a velká pracovna s ložnicí v patře. Hana Benešová odkázala vilu Husitskému muzeu v Táboře. Roku 1975 byl dům převeden do majetku Úřadu předsednictva vlády a od roku 2009 je zpřístupněna veřejnosti. Už od roku 1948 prezident Beneš spočívá ve své milované zahradě v prosté kamenné hrobce. V roce 1950 vytvořil Karel Dvořák na přání paní Hany jeho bustu. Přežila svého manžela o 27 let. Její urna s popelem byla 6. června 1975 vložena v Sezimově Ústí do žulového kvádru na hrobce manžela, na němž

Čápi hnízdo

stála jeho busta. Spisovatel Karel Čapek napsal o Haně Benešové v roce 1936 tato slova: „Tichá, jemná a krásná, trpělivá a skromná, krajně sebezapírává vedle muže tak přetíženého prací jako vždy byl ministr Beneš. Dokonalá dáma ve smyslu osobní kultury a obětavé služby rodinné i společenské.“

Děkujeme paní Kolínkové za organizování rekondici, s kterými jsme vždycky spokojeni.

(Pomocná literatura: Petr Zídek - Hana Benešová, letáky Tábor, Jemniště a wikipedie Čapí hnízdo)

foto Dobšíčková Jana

Lanžhotčanka – tentokrát v Sankt-Petěrburgu

Emil Hrubý, kapelník DH Lanžhotčanky

Po pěti letech, tedy od roku 2014, kdy jsme absolvovali asi deset vystoupení v americkém Chicagu, jsme se dočkali opět lákavé nabídky. Tentokrát přišlo pozvání z jiné světové strany, z ruského Sankt-Petěrburgu. Od samého počátku bylo jasné, že se bude jednat o finančně velmi nákladnou akci, ale takováto výjimečná nabídka se neodmítá. Bylo pro nás velkým překvapením a zároveň potěšením, že o Lanžhotčance vědí až v dalekém Rusku.

Pozvání jsme přijali a vzápětí následovalo překvapení číslo dva, společně s naší kapelou měl vystoupit na přání

pořadatelů i Felix Slováček, skvělý muzikant a saxofonista. S panem Slovákem jsem se dohodl na společném repertoáru, pomohl mně sehnat notový materiál a sta-

novili jsme si termín zkoušky, na kterou tři dny před odjezdem za námi přijel do Dolních Bojanovic. Na tři náročné skladby nám musela jedna zkouška stačit. (Poznámka: Koncert se vydařil, mistr byl s naším výkonem spokojen.)

5. září vyrazila mikrobusem první čtyřčlenná skupina kapely, vezoucí veškeré nástroje, noty a další potřebné věci včetně dárků pro naše hostitele. Druhá, početnější část naší výpravy odlétala následující den z pražského mezinárodního letiště. Sraz byl na hotelu v centru Sankt-Petěrburgu. Navzdory předcházejícím obavám jsme se díky mobilní navigaci ve zdraví shledali.

Samotný Mezinárodní festival tradiční lidové kultury – „Anninská pohoda“ se konal ve dnech 7. a 8. září letošního roku v petrohradském předměstí Novoselje.

O Lanžhotčanku byl velký zájem, protože naši dechovku, ať už českou či moravskou, neměli tamní obyvatelé a návštěvníci festivalu možnost doposud poznat. Pro nás muzikanty to byl neobyčejně krásný zážitek okoušený příležitostí být na jednom podiu s Felixem Slovákem. A navíc část programu festivalu byla odvysílána i ruské státní TV.

Musím zmínit, a to v neposlední řadě, i srdečné přijetí a péči, kterou nám pořadatelé v čele Jelenou Vladimirovnu Školnikovou, mj. starostkou obce Annino, věnovali po celou dobu pobytu. Umožnili nám poznat všechny významné památky Sankt-Petěrburgu, který je po právu označován jako Benátky severu. Je to skvostné město. Vidět Zimní palác, katedrálu Svatého Izáka, Petropavlovskou pevnost, Alexandrův sloup, katedrálu Vzkříšení Ježíše Krista, celý komplet Carského sela s jan-

tarovou komnatou či nepopsatelně krásné Petrodvorce, to je zázitek na celý život. Prostě měli jsme štěstí.

Určitě za zmínku stojí i to, že je to město udržované v čistotě a pořádku, až je co závidět. (Pro ilustraci: Bylo velkým problémem objevit kdekoliv na veřejném prostranství nedopalek z cigarety.)

Naši noví ruští přátelé byli báječní, patří jim naše upřímné poděkování.

V závěru mého příspěvku chci tlumočit ještě jedno poděkování, a to obcím z regionu Podluží, které nám přispěly peněžitými dary a tím nám umožnily tuto náročnou akci realizovat. Náš dík patří Josefovi, Dolním Bojanovicím, Hruškám, Lадné, Moravskému Žižkovu, Kosticím a zejména našemu Lanžhotu. Můžu při této příležitosti všechny dárce ujistit, že jsme dobře a úspěšně reprezentovali naši obec, Podluží i Českou republiku.

Tenisté ukončili sezonu

Radek Janík

Pěkné počasí, které panovalo po letošních hodech, vybízelo k prodloužení tenisové sezóny na zdejších dvorcích. Odehrála se ještě spousta pěkných zápasů, ale bylo již cítit, že přeci jenom je konec. Ale po pořádku. Na hodkovou sobotu byl tradičně přichystán Hodovní turnaj, který vyšel se vším všudy. Pěkné počasí, dobrá nálada, kvalitní tenis a samozřejmě něco dobrého do břicha, to bylo zárukou pěkně strávené soboty. V půli září jsme si připomněli, turnajem Memoriál Františka Bartoše, odchod našeho dobrého kamaráda, který nás vždy inspiroval svým přístupem ke sportu a svým osobitým humorem. Františku, díky. Na sklonku září ještě proběhl turnaj mladšího žactva, který zastřešila firma Bazény Urbánek. Je důležité vzpomenout na již odehrané turnaje za celou sezonu. V červenci to byly turnaje pod názvy 2Brand CUP a A-technology CUP. V srpnu turnaje LOMAX CUP a Alca plast CUP. Vedle závodního hraní podporuje lanžhotský tenis také to amatérské. Pod

hlavičkou Amatérského tenisového sdružení Podluží jsme měli ve hře tři družstva neregistrovaných. Výsledky snad nejsou důležité, poněvadž zde jde o velmi přátelská setkání těch starších, kteří při vzájemném zápolení stihnout probrat věci od rodiny až po Čapí hnízdo. V plánu byl také tradiční turnaj zvaný Burčákový. Tento se však z důvodu chladného počasí nekonal. A tak bylo nutné tento lahodný mok zkonsumovat i bez sportovního zápolení. Jak bývá zvykem na výročí vzniku republiky, porazili jsme májku a uklidili dvorce. Bylo by hezké poděkovat všem, kteří jakkoliv přispěli ke zdárnému chodu oddílu. Jde o rodiče, kapitány družstev, vedení oddílu, sponzory a samozřejmě obsluhu baru. Všem díky. Těšíme se již na další sezonu.

Lanžhotští tenisté přejí všem spoluobčanům klidné prožití vánočních svátků, pevné zdraví a zdaru v novém roce.

10 let s kuželkami

Radek Janík

Ano, je to tak. Uliční liga v kuželnách započala svůj jubilejní 10. rok. Pokusím se o takové malé shrnutí našeho - mého počínání nad devíti koly. O tomto sportu jsem začal mít páru asi v osmi letech, kdy můj otec byl u zrodu kuželek v Gumotexu a chodil jsem mu stavět koly do pivovarské kuželny v Břeclavi. Něco jsem si hodil a také vydělal 5 Kč za postavení kuželek starším pánům. Automat jaksi ještě v Břeclavi nebyl. Na nápad hrát vůbec nějaký turnaj v kuželnách mě přivedla až v dospělosti skutečnost, že několik takových akcí se mně podařilo uskutečnit v mém zaměstnání v Břeclavi. Mé působení u ozbrojené složky právě vybízelo ke konfrontaci mezi Policií ČR, Celní správou, Vězeňskou službou a samozřejmě Městskou policií. No a proč to nezkusit mezi nadšenci tohoto sportu právě mezi místními. Několik lidí jezdilo hrát kuželky

do Valtic za své podniky, a tak pár hráčů zde na startu bylo.

Slovo dalo slovo a první ročník započal se šesti družstvy (Hospoda u Bartošů, Hodináři, Kradlovské uličky, Jablonáci, Pajdáci, Radegast). Samozřejmě, že se od začátku hrálo podle pravidel kuželkářského sportu, aby bylo dosaženo objektivity, ale zase na nějaký ten přešlap, nebo hodu BOSKY (hození „gule“ mimo odhodovou desku) jsme nehráli. Výkony byly také v plenkách. Kdo tehdy hodil na „še-

desátku“ 190, už byl fakt dobrý. I když už tehdy byly hrány výsledky, které dosahovaly těch dnešních. Rekord prvního ročníku hodil F. Létal 260. A dnes? Družstev je šestnáct, hází se běžně 230. Zapojených lidí do sezóny se blíží ke stu. Mimochodem rekord od počátku drží taktéž F. Létal (Hospoda) 276. Pro zajímavost, na dru-

Utkání Jablonáci a Dolňáci, foto Radek Janík

hém břehu výsledků jsem zaznamenal výkon 89 od jedné mladé dámy. Neskutěčně šla výkonnost všech hráčů nahoru. Od letošního roku se nám obměnilo jedno družstvo, a to když se Všiváci se rozutekli do jiných mančaftů a místo nich zaujalo pozici ženské družstvo Komety. No, a kde je nějaký sportovní výkon, musí být také zábava. Takže to věčně rozebírání hodů po zápase nad sklenkou dobrého pivečka a lamentování nad tím, že tady jsem mohl hodit víc a tady a tam... U tohoto jsem také zaregistroval zajímavou poznámku, kdy nejmenovaný hráč sdělil, že tuto sezónu vynechává, poněvadž právě toto hodnocením zápasů ho přišlo v sezóně na několik tisíc za útratu (asi byla i štamprlička). Zkrátka každý špás něco stojí. A že

vše něco stojí, vím taktéž. Poněvadž chci na pořádaných turnajích předat vítězům pěkné ceny, podařilo se mě již druhým rokem oslovit Libora Sedu z firmy Střechy Sedá Lanžhot, který finančně tyto turnaje zastřešuje, za což děkuji. Poděkování patří taktéž majitelům kuželny manželům Osičkovým. Na závěr bych jen chtěl popřát kuželkám v Lanžhotě jen to, ať táhnou. Ne pryč, ale ať spojují lidi a ti se mezi sebou cítí dobře nad devíti kolky a jednou koulí. Jelikož toto číslo zpravodaje vyjde před Vánocemi, chtěl bych touto cestou popřát za všechny kuželkáře všem hezké prožití vánočních svátků, do nového roku pevně zdraví a nám kuželkářům hodně sražených devítek.

Hodu zdar.

Skautský podzím

Matěj Kořínek

Měsíc říjen měl v našem oddíle pravý nádech skautingu. Ve spolupráci s místní školkou jsme uspořádali veřejnou akci Podzimní slavnosti, kde jsme si nachystali pár lanových překážek a v koutku zručnosti si děti vyzkoušely zatlouct hřebík nebo nařezat dřevo. Na konci akce jsme si zazpívali u ohně s doprovodem kytar pár táborákových písní.

V pátek před podzimními prázdninami jsme pokračovali v naší každoroční tradici a obohatili jsme prostor před školou o čtyři nové stromy. Náš oddíl má čtyři družiny, a tak si každá družinka zasadila svůj vlastní strom. Další den, kdy začaly prázdn-

niny, jsme se vydali na tradiční podzimní výpravu, tentokrát do Kyjova. Ubytování jsme byli u místních

skautů v klubovně, která byla v našem počtu k prasknutí. Na výpravě jsme se snažili splnit za pouhé tři dny všech třináct bobříků, kteří byli upraveni na naše podmínky. Nechyběl ani výlet. Pěšky jsme se vydali na nedaleký zámek Milotice, kde jsme navštívili dračí výstavu, občerstvili se a zahráli si v zámeckém parku hry. Výpravy se zúčastnilo 43 lidí.

Ve státní svátek 28. října se část našeho vedení vydala do Břeclavi, kde jsme se zúčastnili pietní akce jako připomínky vzniku Československé republiky. U žluté školy na nábřeží jsme společně s vojáky z klubu vojenské historie a vedením města Břeclavi položili květinu k soše T. G. Masaryka. Poté jsme se lampionovým průvodem přesunuli ke kinu, kde jsme s břeclovskými skauty zapálili slavnostní oheň.

Skautský oddíl Bantuové Vám přeje příjemné a poklidné prožití vánočních svátků a hodně štěstí a zdraví do nového roku.

www.bantuove.rajce.idnes.cz

www.bantuove.blog.cz

Podzimní část sezóny stolních tenistů

Gabriela Polášková

V sezóně 2019/2020 reprezentují TJ Sokol Lanžhot ve stolním tenise čtyři týmy dospělých a jedno družstvo mládeže.

„A“ tým posílil Zbyněk Flíbor, který dříve řadu let pravidelně nastupoval ve 2. lize za tým TTC Moravská Slavia Brno. Naproti tomu právě do týmu TTC Morav-

ská Slavia Brno odešel úspěšný hráč Filip Štofka, který v minulé sezóně hrál 3. ligu za Lanžhot s bilancí 51 výher a 17 proher. Z důvodu zranění nemů-

že v současné době za Lanžhot nastupovat ani Jan Vašíček. Také proto patří hráčům „A“ týmu po odehrání třetiny soutěže 10. místo tabulky.

Krajskou soutěž II. třídy hraje „B“ i „C“ tým – ovšem každý v jiné skupině. „B“ tým v této sezóně posílil David Podrazil, který do Lanžhota přestoupil z týmu SKST Mart Hodonín, kde v posledních letech hrál 3. ligu. Především díky němu a Branišlavu Balážovi se „B“ tým po 6 odehraných utkáních pohybuje mezi nejlepšími týmy soutěže. „C“ tým má za sebou 7 utkání a drží se ve středu tabulky. Nejlepšími hráči „C“ týmu jsou Imrich Wirth a Denisa Pyskatá, která mezi muži s dosavadní bilancí 14 výher a pouze 1 prohry prokazuje svou výbornou výkonnost. Zajímavostí je, že všech čtrnácti vítězství Denisa Pyskatá dosáhla proti mužům, které porazila 13x 3:0 a 1x 3:1. Dosud jedinou velmi těsnou prohru (2:3 po setech 12:14, 11:3, 11:4, 10:12 a 9:11) Denisa Pyskatá zaznamenala proti Daniele Růžickové, která v této sezóně nastupuje i v 1. lize žen.

„D“ tým hraje prvním rokem Okresní přebor 2. třídy, do kterého postoupil po velmi úspěšné minulé sezóně, ve které hráči „D“ týmu vyhráli všech 22 utkání. Jejich cílem pro aktuální sezónu je dostat se do play-off a zahrát si o postup do Okresního přeboru 1. třídy, což se jim zatím daří, neboť jasně zvítězili v prvních 6 utkáních a prohráli jen s prvním týmem soutěže. Nejlepším hráčem „D“ týmu je Michal Polášek s dosavadní bilancí 17 výher

a 2 proher. Za „D“ tým pravidelně nastupuje také Radek Němeček, který je v Lanžhotě na hostování z týmu MSK Břeclav.

Družstvo mládeže trénují Michal Polášek a Denisa Pyskatá, tréninky probíhají každé úterý a pátek od 17:30 hodin v tělo cvičně ZŠ Lanžhot. Hráči mládežnického družstva hrají Okresní přebor dorostu a po 7 odehraných utkáních jsou na 8. místě tabulky z celkového počtu 10 družstev.

Kromě Okresního přeboru dorostu se hráči mládeže pravidelně účastní také krajských bodovacích turnajů. V říjnu 2019 se Alena Krontorádová a Vítězslav Krupica zúčastnili v Hodoníně svého vůbec prvního krajského bodovacího turnaje nejmladšího žactva. Vzhledem k jejich premiéře na podobném turnaji se nedaly očekávat velké úspěchy, cílem bylo získat cenné zkušenosti. Přesto se Aleně podařilo vybojovat 3. místo ve skupině a následně se probíjela až do 3. kola útěchy, kde těsně prohrála se soupeřkou z Tišnova. Začátkem listopadu 2019 se Alena Krontorádová a Jakub Pardovský zúčastnili dalšího krajského bodovacího turnaje

Alena Krontorádová (vpravo) na krajském bodovacím turnaji nejmladšího žactva v Dubňanech

mládeže v kategorii nejmladšího žactva v Dubňanech, kde se Aleně podařilo postoupit ze základní skupiny do vyřazovací části turnaje, odkud vypadla v prvním kole, Jakub bojoval po základní skupině v úteše, kde si připsal jedno vítězství.

Jako každý rok i letos oddíl stolního tenisu TJ Sokol Lanžhot uspořádá Vánoční turnaj neregistrovaných hráčů, na který vás stolní tenisté tímto srdečně zvou. Vánoční turnaj neregistrovaných hráčů se uskuteční v neděli 22. 12. 2019 od 9:00 hodin ve sportovní hale v Lanžhotě.

12. ročník Hubertovy jízdy

Martina Kočí, za ranč Ostředek Lanžhot

Krásnou krajinou podzimních lužních lesů se v sobotu 2. 11. 2019 projíždělo 67 koní. Z toho 49 s jejich jezdci v sedle a také 11 vozů se všemi ostatními nadšenci pro tuhle koňskou akci. Zásluhou Kruschpec teamu a našemu cestování na koních, za námi začalo jezdit čím dál více přátel a kamarádů ze širokého okolí republiky a Slovenska.

Sešli jsme se během dopoledne na ranči Ostředek, ze kterého se následně vyjždělo po oficiálním zahájení Zdeňka Uhra ml. Po celý den měli všichni zúčastnění bohaté občerstvení.

Cílem naší trasy byl zámček Pohansko. Tam se soutěžilo ve skoku, při němž se každý jezdec mohl pokusit utrhnout liščí ocas nebo spoustu dalších věcných cen.

Po návratu na ranč jsme se zahřáli výborným gulášem od Zdeňka Uhra st. Večer proběhla zábava v hostinci U Záměčku, kde byl vyhlášen Miroslav Černek (Vysoká pri Morave) za chycení lišky. Také jezdec dne Milan Maxa (Lozorno), který se svým koňským povozem projel všechny přírodní překážky na trase pro sedlové koně.

Chtěli bychom poděkovat všem zúčastněným, MVDr. Zdence

Dobešové za veterinární dozor, Miroslavu Petrlovi za naše zvěčnění, sponzorům za věcné ceny a v neposlední řadě rodinným příslušníkům za chod celé akce.

Jsme moc rádi za narůstající zájem o účast a těšíme se na příští rok.

Kabiny na hřišti Pastvísko v novém

**Boris Didov, předseda fotbalového oddílu
TJ Sokol Lanžhot**

Jak jistě všichni víte, v našem malém městě máme celkem dvě travnatá hřiště. Hlavní hřiště Na Šlajsi – tzv. nové hřiště, a to stařícké zvané Pastvísko, které se celá ta léta, co se otevřelo nové hřiště, doslova zanedbávalo. Toho jsem si nevšiml ani já, když jsem ještě působil jako aktivní hráč.

A protože toto hřiště má také svoji bohatou historii, je téměř každodenně využíváno k tréninkům naší mládeže a rezervního B mužstva mužů, zaslouží si také náležitou péči, do níž jsme se pustili již od začátku tohoto roku v podobě příprav. Je potřeba říct, že hřiště je využíváno také naším A mužstvem, pokud se nedá využít areál Na Šlajsi, je přístupno veřejnosti během dne, a také dalším oddílům, čehož využívá docela pravidelně také lakros ke svým tréninkům a každoročnímu turnaji.

Hlavní podnět, proč jsme se do toho dali, byly děti. Vytvořit jim natolik kvalitní zázemí, abychom se za něj nemuseli stydět, a také abychom dostali zpět trénovat žáky, které máme v FKM Podluží, a právě kvalitní zázemí bylo největší problém, aby trénovali v Lanžhotě. Nyní trénují v Kosticích, kde měli doposud zázemí opravdu lepší. Ruku v ruce se samozřejmě vytvořili podmínky také pro B mužstvo, které zde trénuje, a zároveň hraje také svá mistrovská utkání.

Na počátku byl tedy nápad nebo sen a touha dostat děti do Lanžhota, zjistit co a jak udělat, kolik by to stálo, pak oslovit město, získat souhlas a peníze na rekonstrukci, a tím neméně důležitým úkolem bylo sehnat lidi. A to se nám podařilo. Pře-

mluvili jsme zpočátku tři neskutečné pány, pracovně jim říkáme „důchodci“, bez kterých by se nic neuskutečnilo. Jedná se o Josefa Jablonického, Jaroslava Zonygu a Petra Mikulíče. Tito pánové zde odpracovali neskutečné množství hodin a prováděli zde veškeré zednické práce od škrabání omítek, natahování vnitřních omítek až po sádkování stropů. Místo zaslouženého užívání důchodu, pracovali celé léto, téměř každý den, aby vytvořili zázemí pro někoho jiného. Bez nich by se nic neuskutečnilo. No, a když zrovna nemohli pracovat na Pastvísku, tak si třeba odběhli ještě natírat brány nebo drnovat hřiště do areálu hřiště Na Šlajsi. Takových, jako jsou tito pánové, už je velice málo a já jim moc děkuji, velmi si jich vážím. O jejich velikosti svědčí také obrovské gesto, neboť část svého výdělku darovali našim dětem.

Musím říct, že se nám podařilo kabiny opravdu krásně zrekonstruovat. Každé mužstvo má svou kabinu, která je vybavena novým nábytkem a nově kabinu získali také trenéři. Součástí vnitřních prostor jsou samozřejmě také sprchy a toalety, malá místnost pro hospodáře a kabina pro rozhodčí. Ostatně, kdo má zájem, není problém přijít během tréninků a prohlédnout si vše na vlastní oči.

Rekonstrukcí vnitřních prostor kabin zdaleka nekončíme. V nejbližších dnech plánujeme odkopat budovu a odvést od ní vodu, ve spolupráci s hráči a rodiči. Tím bychom v tomto roce skončili a pokračovali až na jaře, kdy plánujeme provést rekonstrukci budovy také z venku. Dále pak řešíme zavlažování hřiště a vybudování

osvětlení hrací plochy, aby byla k využití také na podzim a v zimě, veřejné záchody a v neposlední řadě také betonový plot při vstupu do areálu, který je již velmi chatrný a nebezpečný. V souvislosti s vybudováním nového plotu, bychom chtěli vytvořit větší množství parkovacích míst a nový plot posunout směrem k hřišti, a tím vytvořit možnost šikmého stání.

Všem těm, kteří se zúčastnili, patří velký dík. V dnešní době je totiž docela problém najít někoho, kdo udělá něco jen tak, pro jiné, v tomto případě pro naše nejmenší fotbalisty, B mužstvo, náš oddíl, a zároveň ušetří peníze městu. Chtěl jsem a přál si, aby se nejvíce zapojili hráči a rodiče, neboť budují zázemí pro sebe a tím si budou také vážit své práce a podle toho se budou chovat k celému areálu. Byl jsem až moc naivní a vše si růžově maloval, stálo mě spoustu úsilí dostat vůbec někoho na tyto brigády. Všichni mají totiž spoustu práce, a pak, až je všechno téměř hotové, si právě ti lidé začnou vymýšlet, jestli by se nemohlo udělat ještě to anebo ono nebo dokonce si stěžovat, proč už to není hotové. Užil jsem si krásné léto, ale chtěl jsem to, dělal jsem to rád a budu pokračovat dál. Nic z toho by se neuskutečnilo, nebýt našeho města a jejich představitelů, kteří nám vše posvětili a na vše dali peníze. Víím, mohl by si každý říct, mají peněz dost, ale nemuseli ty peníze investovat, nemuselo jich to zajímat, mohli říct prostě ne. Naštěstí město sport podporuje, a toto je výsledek. Krásný výsledek společného úsilí.

Na rekonstrukci se podíleli: Jablonický J., Zonyga J., Mikulič P., Šesták M., Balga D., Polášek M., Surman M., Surman T., Surman S., Didov M., Didov O., Bartoš T., Brůch M., Petrla Z., Bartošová L., Bartošová

A., Bartoš J., Brůchová M., Jablonický L., Darmovzal Z., a hráči B mužstva: Uher A., Petrla M., Petrla R., Urbánek P., Říha Z., Tuček P., Holobrádek V., Bartoš M., Bača M., Salčák Z., Škaroupka T., Švach D., no a pak už jen já. Někdo se zúčastnil málo, někdo víc, ale i tak všem těmto lidem mockrát děkuji, povedlo se a vážím si Vás. Nicméně se neubráním ještě dodat, mohlo nás být víc a nemuselo být kolem toho tolik zbytečných řečí.

Kabina hosté

Kabina domácí

Chodba - nový strop, oškrabané zdi

Ohlédnutí za fotbalovým rokem 2019

**Boris Didov, předseda fotbalového oddílu
TJ Sokol Lanžhot**

Je to až neuvěřitelné, ale rok 2019 nám pomalu končí a s koncem roku se vždy ohlédneme za sebe a bilancujeme. Byl to pro nás rok opravdu perný. Rok plný různých akcí, úkolů, schůzek, tréninků, turnajů a utkání. Aspoň já to tak cítím a myslím, že mluvím za většinu z našeho prostředí. Začalo to novým složením fotbalového výboru a už to jelo samo. Spousta věcí byla pro nás nová a učili jsme se, jak se říká za pochodu. Někdo by řekl, že to nemůže být tak složité a že jsme přece věděli, do čeho jdeme. Taky jsem to několikrát během roku slyšel. Opak je pravdou, nevěděli jsme a ani si zdaleka nepředstavovali, co všechno budeme řešit. A nebyly to jen věci týkající se bezprostředně fotbalu. A určitě nebudu lhát, když řeknu, že většina z nás neměla jeden den bez fotbalu. A to ani teď, když by se někomu zdálo, že podzimní část sezóny skončila.

Nejen že musíme být pyšní při pohledu na tabulku našeho A mužstva – 3. místo (Moravskoslezská divize), ale také B mužstva – 1. místo (III. třída OFS Břeclav), ale moc bychom si asi všichni přáli, kdyby tak vypadaly tabulky i po posledním kole jarní části sezóny. Takové výsledky tady opravdu dlouhou dobu nebyly a je to jen díky přístupu. Radost nám dělají i mládežnická mužstva a počet dětí v nich. A zase je to jen o tom, jak se o děti staráme, a výsledky jsou vidět. Naše děti se účastní téměř všech soutěží škol, různých reprezentací, ale i akcí města, jako je Běh městem nebo Uklidme Česko.

Jak jsem již napsal výše, během roku jsme se učili fotbalovou legislativu, pracovat s rozpočtem, ovládat fotbalový informační systém, komunikovat se sponzory a tím přivést další finanční prostředky do oddílu, účastnit se mnoha schůzek týkajících se pořádáním různých akcí. Ve spoustě těchto věcí nám byl nápomocný dnes už bývalý trenér A mužstva – Milan Valachovič, který, jak rád říkám, nebyl pro nás jen trenér. Byli jsme partnery akce Moravský psí den, rekonstruovali jsme vnitřní prostory na hřišti Pastvisko, A mužstvo sehrálo soutěžní utkání MOL Cup s prvotřídním mužstvem Baník Ostrava, uspořádali jsme každoroční soustředění pro naše děti v Němčičkách, pořádali jsme fotbalovo – florbalový kemp, naši nejmenší fotbalisté se zúčastnili mezinárodního turnaje Alexandria Cup ve Tvrdomicích, turnaje Ondrášovka Cup, turnaje škol Mc Donald Cup. Oslavili jsme významná životní jubilea s našimi bývalými, ale i současnými členy. U jednoho z nich, Vítězslava Straky, bývalého dlouholetého člena a předsedy TJ Sokol Lanžhot, jsem mohl být a právě tato návštěva byla moc příjemná, poučná, plná fotbalových příběhů a velice rád na ni vzpomínám a vlila do mě spoustu energie.

Já osobně jsem toho měl někdy opravdu dost a chuť s tím seknout, ale nějak jsme to společnými silami dali. Nic než čas nám ukáže, jak jsme obstáli, co bychom měli

do příští sezóny nebo spíš kalendářního roku udělat lépe. Je hlavně na ostatních, aby sami posoudili, jestli se něco ve fotbale zlepšilo, nebo naopak zhoršilo. Na čem bychom mohli zapracovat a vůbec různé podněty ke zlepšení nám můžete dát také Vy, naši fanoušci, a to prostřednictvím fotbalového webu, facebookových stránek, mailem nebo nám to prostě jen říct. Za zpětnou vazbu budeme velice rádi.

Závěrem bych tímto chtěl poděkovat všem, kteří se podílejí na chodu našeho oddílu, a to především celému výboru, výboru TJ Sokol Lanžhot, představitelům města Lanžhot, našim partnerům – sponzorům, skvělým fanouškům, kteří chodí v takovém počtu a mohou nám je v širokém okolí všichni jen závidět, všem hráčům A mužstva a B mužstva a jejich

realizačnímu týmu za skvělý přístup po sportovní stránce, ale také naši mládeži a jejich sportovním výsledkům nejen fotbalovým, ale i za účast v různých reprezentacích, ať už za oddíl fotbalu nebo školy. A když děkuji nejmenším, kteří rozdávají fotbalovou radost svým nejbližším, musím poděkovat samozřejmě i rodičům za jejich podporu, a to že se děti vůbec snaží vést ke sportu. Pokud můžeme mluvit o úspěšném roku, tak díky společnému úsilí všech.

Všem moc děkuji za tento rok. Přeu krásné a klidné prožití svátků vánočních, dětem bohatého Ježíška, aspoň těm, co je před tím neodnese čert, trochu sněhu o Vánocích a celou zimu zamrzlé rybníky. Do nového roku pevné zdraví, protože to je to nejdůležitější a ostatní je na nás.

Nové vozidlo SDH Lanžhot

Tomáš Bača, t. č. starosta SDH Lanžhot

Je tomu už dva roky co jsme měli možnost převzít naše nové zásahové vozidlo SCANIA. Že tomu předcházely bezmála další dva roky příprav, zejména kolem dotací a různých technických specifikací, jsem již jednou psal. Nyní uplynuly dva roky od tohoto převzetí, a abychom jako sbor nezáháleli, snažili jsme se získat a vyřídit další dotace na nový dopravní automobil, který by nahradil dosluhující a hodně staré vozidlo AVIA.

Zažádali jsme rovnou o dvě dotace na dopravní automobil. Ta první byla z Generálního ředitelství hasičského záchranného sboru, kde nám byla schválena částka ve výši 450 tisíc korun. Druhá dotace doputovala od Jihomoravského kraje ve výši

300 tisíc korun.

Naše staré vozidlo LIAZ, které bylo odhadnuto od-

hadcem na speciální techniku na 260 tisíc korun, se prodalo za 300 tisíc korun a nyní slouží ku prospěchu a radosti Sboru dobrovolných hasičů ve Starovičkách. Sečteno a podtrženo jsme se dostali na zajímavou částku jeden milion 50 tisíc korun. Výběrové řízení na dodavatele nového dopravního automobilu vyhrála polská firma MOTO-TRUCK. Došla s nabídkou na zhotovení vozidla, která byla o pár set tisíc levnější než nabídka od druhé přihlášené firmy. Vozidlo tedy stálo jeden milion 500 tisíc ko-

run českých. Z toho tedy vyplývá, že město Lanžhot zaplatilo za toto vozidlo 450 tisíc korun. A proč to vlastně píšu tak podrobně? Je to z důvodu toho, že se najdou pořád lidi, kteří nechtou, nebo nechťejí číst články o hospodaření našeho města a jen škodolibě šíří zmatečné informace. A je tedy na vás, čitatelích, abyste těmto lidem tyhle skutečnosti vysvětlili, tedy pokud to jde.

Jaké tedy máme to nové vozidlo? Jedná se o dopravní automobil pro devítičlennou posádku, na podvozku RENAULT MASTER. Je určeno prioritně na přepravu a evakuaci osob. Samozřejmě má i další využití jakožto zásahový automobil na technické zásahy (čerpání vody, úklid vozovky po dopravní nehodě, odstraňování překážek – práce s motorovou pilou atd.). Je vybaveno podle vyhlášky a svou výbavou a parametry splňuje podmínky zásahového vozidla. Vše je zpečetěno nezbytnou certifikací podle zákona, a kdyby náhodou někdo nevěřil, jak už to zde v Lanžhotě bývá zvykem, je veškerá dokumentace k vozidlu k dispozici a k nahlédnutí.

Samotné přebírání vozidla se uskutečnilo v neděli 10. 11. 2019 na náměstí v Lanžhotě. Již od rána probíhaly přípravy. Stavěly se stany a František Škápík nám vařil vynikající ovárek. Členové sboru donesli koláčky a různé pochutiny. Klíče od nového vozidla předal sboru starosta města Lanžhot Ladislav Straka a po pár děkovných slovech předal slovo

naším hostům. Promluvil zde již bývalý ředitel územního odboru Břeclav Hasičského záchranného sboru František Hušek a po něm se jal slova nový, toho času zastupující ředitel územního odboru Břeclav Hasičského záchranného sboru Jozef Dankovič. Po projevech hostů se uskutečnilo žehnání nového vozidla a krátká modlitba, kterou pronesl náš farář P. Pavel Römer. Na závěr oficiálního programu jsme drželi minutu ticha za naše zesnulé bratry a sestry. Dále již pokračovala volná zábava, kdy se děti mohly vydovádět na skákacím hradě a dospělí mohli obdivovat výstavu hasičské techniky. K tomu všemu byl lahodný ovár a něco málo k pití.

Tímto děkujeme všem členům za přichystání tohoto krásného dopoledne, všem zúčastněným spoluobčanům za podporu a městu Lanžhot za tento krásný přírůstek do našeho vozového parku.

foto Kateřina Paulíková

Před kým a pro koho bude chráněn Soutok?

Antonín Hostina, předseda spolku „Soutok Lanžhot“

Jako občan Lanžhota lesy na Soutoku navštěvuji již několik desetiletí. Vím, že lesy jsou stejně jako pole a louky vyvíjejícím se společenstvem, které se neustále mění. Jejich hodnota spočívá především ve velkém množství živočichů a rostlin, které jsou součástí pestrých společenstev vytvořených člověkem. Jsou to kosené louky se starými duby, lužní lesy, tůňky a vodní toky.

Hodnota tohoto území je po staletí zvyšována neustálou péčí dobrých hospodářů (zemědělců a lesníků) – kosením luk, výsadbou solitérních stromů a obnovou lesů.

Neustále otevřeným tématem je ze strany Agentury ochrany přírody a krajiny ČR (AOPK ČR) otázka ochrany tohoto území vyhlášením chráněné krajinné oblasti, národní přírodní rezervace, národní přírodní památky.

Ptám se, před kým a proč má být Soutok chráněn? Již v současnosti je Soutok v celém rozsahu chráněn jako evropsky významná lokalita Soutok-Podluží na vý-

měře 9 713,7 ha, kterou dle zákona o ochraně přírody a krajiny nelze poškozovat. Ve zmiňovaném zákonu je zcela opodstatněně uvedeno, že řádné hospodaření, prováděné v souladu s právními předpisy, není považováno za poškozování evropsky významné lokality.

Vyhlášení dalších kategorií ochrany není ochranou Soutoku, jaký jej známe, naopak povede k významné změně, která bude prováděna především jako opatření pro brouky, ptáky, obojživelníky atd., kteří tu dnes žijí, a není důvod si myslet, že by nežili i nadále.

Zákazy plynoucí z vyhlášení NPR

Lidé, kteří se dosud o Soutok starali a kteří v této oblasti bydlí, se stanou prosebníky. V důsledku vyhlášení národní přírodní rezervace Lanžhotské pralesy, bude na území o rozloze větší než 430 ha hospodaření zakázáno. Lesy budou ponechány přirozenému rozpadu. Staré duby postupně odumřou a pod nimi se zmladí babyky a dřeviny, které nepotřebují tolik slunce. Myslivost, rybaře-

ní, ale i sběr lesních plodů bude možné pouze se souhlasem ochrany přírody formou rozhodnutí ve správním řízení. Totéž platí i pro manipulaci s vodou a používání chemických látek např. proti larvám komárů.

Dalším plánovaným krokem AOPK ČR je vyhlášení ná-

Díky profesionální práci lesníků mohli ochránci přírody dát lesu přívlastek Moravská Amazonie

rodní přírodní památky na cca 4000 ha. Zde plánuje ochrana přírody na lesích, které vezme „pod svá ochranná křídla“, opačný pokus hospodaření (hospodaření způsobem – „pokus, omyl“). AOPK plánuje vytvoření trvalých odlesněných průseků, porostů prořezávaných na polovinu až třetinu a pařezin, které budou mýceny v intervalech cca 10 let. Otázku, jak se bude takový megalomanský pokus dále vyvíjet a kdo bude vyřezávat podrost pod prosvětlenými zbytky porostů, ovšem nejspíš neřeší. Neřeší ani otázky, zda občané a hospodáři v tomto krásném koutě Moravy chtějí vysoký les a dřevo, ze kterého si postaví domy a vyrobí nábytek, nebo tuny proutí.

Z úst AOPK stále slyšíme, že občan nebude v ničem omezován. Toto tvrzení není pravdou. A to mi věřte! Zástupci AOPK totiž občanům zamlčují objektivní pravdu. Skutečnost je taková, že každá CHKO se řadí podle způsobu ochrany až do čtyř zón ochrany. Od zóny římská I., kde je režim s nejvyšším stupněm omezení přístupu veřejnosti, až po mírný stupeň ochrany v zóně římská IV. Území Soutok plánují úředníci AOPK zařadit do zóny ochrany I. a II. Co toto vyhlášení znamená pro les a občany? V zóně ochrany I. bude vyhlášen tvrdý zá-

Takto vypadá bezúdržbový les, prorostlý babykou a ostatní náletovou dřevinou

kaz všech hospodářských činností a aktivit občana. V zóně č. II. se povolují omezené činnosti s předešlým souhlasem úředníka AOPK. Například postřik komářích larev (jak se výše zmiňuji) se může provádět pouze po předešlém souhlasu úředníka z AOPK. Na vyslovení souhlasu má agentura až 90 dnů. Do té doby komár uhne věkem ☺. Těžba? Vesměs žádná. Pouze likvidace vývrátů a nevhodných dřeviny (např. ořešáky). Palivové dříví budeme kupovat z oblastí, kde se před vyhlášením CHKO občané ubránili, nebo budeme kupovat proutí z pařezin našeho lesa na Soutoku.

Na závěr bych se chtěl obrátit na všechny spoluobčany s otázkou. Chceme Soutok takový, jaký je, se vším, co nám dnes přináší, nebo chceme být domorodci v rezervaci Moravské Amazonie a topit proutím?

Darujte krevní plazmu, zachráníte životy!

Dárcovství krve je v dnešní době už poměrně známé téma. Darovat se dá také krevní plazma, která je pro záchranu lidských životů neméně důležitá. Více než jeden milion dětí a dospělých po celém světě potřebuje léky vyrobené z plazmy.

Na otázky ohledně darování krevní plazmy nám odpověděl vedoucí lékař

společnosti Cara plasma, s.r.o. MUDr. Jan Richter.

Co je to krevní plazma? Komu pomáhá?

Krevní plazma je tekutá složka krve, nedá se nijak uměle vyrobit a slouží pro výrobu nenahraditelných léků. Léky z krevní plazmy se využívají například při velkých operacích, po vážných nehodách, pomáhají při léčbě rakoviny, hemofilie a u lidí s poruchami imunity. Každý váš odběr tudíž může někomu zachránit život.

Bolí to?

To je častá otázka prvodárců krevní plazmy. Nebolí a je to velmi podobné odběru krve. Při každém odběru plazmy dárce prochází lékařskou zdravotní prohlídkou společně s krevním obrazem. Také vás otestují

Kdo a jak často může darovat krevní plazmu?

Darovat může zdravý člověk ve věku 18-60 let s váhou mezi 50 až 130 kg. V intervalu až 1x za 14 dní. Pokud chodíte darovat i krev, je třeba pamatovat na rozestupy mezi odběry. Mezi krví a plazmou jsou to minimálně 4 týdny a mezi plazmou a krví to jsou týdny dva.

Budu mít nějaké výhody?

Jako dárce plazmy máte nárok na spoustu benefitů. Například si za každý odběr můžete odečíst 3000 Kč od základu daně z příjmu do výše až 15 % tohoto základu, zároveň máte nárok na den placeného volna anebo Vám nabídneme náhradu nákladů ve výši 600 Kč za každý odběr a další benefity.

Kam můžu jít darovat?

Darovat můžete jít do Břeclavi, Jana Palacha 18 nebo do brněnské Olympie – vchod od Olympia parku. Objednat se můžete online na stránkách:

www.darujplazmu.cz

a zjistí, zdali netrpíte nějakým infekčním onemocněním (HIV, žloutenka, syfilis, atd.). Máte tedy pravidelný přehled o svém zdravotním stavu. Celý proces odběru plazmy je zcela bezpečný a trvá přibližně 45 minut. Aby byl čas strávený darováním plazmy příjemný, můžete se bavit čtením, koukáním na filmy nebo poslechem hudby.

Tak co říkáte? Takový dobrý skutek může udělat každý z nás, stačí jen chtít. A věřte, ten pocit, že jste pomohli, ten je k nezaplacení.) Nebudme lhostejní k tomu, co budeme potřebovat třeba někdy všichni. Přijďte darovat a pomůžte. Děkujeme za to, že pomáháte. Pomáhat je lidské.

Podpora vzdělávání v ORP Břeclav

Realizační tým MAP v ORP Břeclav II

Projekt Místní akční plán vzdělávání v ORP Břeclav II s registračním číslem CZ .02. 3. 68/0.0/0.0/17_047/0009693 realizují MAS Lednicko-valtický areál, z. s. společně s partnerem s finančním příspěvkem Dobrovolným svazkem obcí LVA a jeho cílem je podpora vzdělávání dětí a žáků do 15 let v území ORP Břeclav.

Jednou z aktivit projektu je aktualizace informací týkajících se mateřských a základních škol v území ORP Břeclav - převážně v měsících duben a květen letošního roku proběhlo na všech školách dotazníkové šetření a zpracování tzv. popisu potřeb školy, kdy školy zpracovávají reflexe v předem stanovených oblastech např. čtenářské či matematické pregramotnosti a gramotnosti. Realizační tým projektu získané informace vyhodnotil a výstupy budou dále využity pro práci na dalších aktivitách projektu. Na webových stránkách projektu www.map-breclavsko.cz se můžete se zpracovanými výstupy blíže seznámit.

K důležitým činnostem v rámci projektu patří realizace workshopů, seminářů či sdílení dobré praxe pro pedagogy a pedagogické pracovníky ze zapojených škol. Všechny aktivity jsou pro tyto účastníky pořádány zdarma a vychází ze stanoveného harmonogramu tzv. akčního plánu či povinností v rámci realizace projektu. Ze zajímavých aktivit vybíráme workshop Simulátor autismu (proběhl v listopadu letošního roku), kdy si účastníci z řad rodičů a pedagogic-

kých pracovníků mohli pomocí přístroje SIMO vyzkoušet, jak vnímá různá běžná prostředí a životní situace autista. Dále také podporujeme rozvoj tvořivosti, technického myšlení a manuální zručnosti v mateřských školách - realizujeme workshopy pro pedagogy i děti a také jsme bezplatně zapůjčili sady nářadí do zapojených MŠ. Spektrum našich aktivit je široké a spadá do něj také podpora zástupců vedení škol formou tematických seminářů a exkurzí, podpora výchovných poradců, pedagogů ZŠ i pracovníků školních družin formou metodických kabinetů nebo bezplatné zapůjčení knih k podpoře čtenářské pregramotosti. Na další rok plánujeme mnoho dalšího, mimo jiné, také možnost zahrát si hru Fakescape, jejímž cílem je naučit se odhalit dezinformace. Doposud realizované i plánované aktivity a také výstupy projektu naleznete na webových stránkách www.map-breclavsko.cz nebo **facebookovém profilu (MAP v ORP Břeclav)**.

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

MSMT
MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

Město Lanžhot Vás zve na

OSLAVU ZAKONČENÍ ROKU

27. 12. 2019

Náměstí **od 18 hodin**

pěvecký sbor

The Candies

Náměstí po koncertu cca **od 19 hod.**

OHŇOSTROJ

Dvůr muzea **od 16 hod.**

ZABIJAČKA

© Lanžhot

Město Lanžhot ve spolupráci s místními organizacemi a spolky Vás srdečně zve na

Společenský ples města Lanžhot

sobota **18. ledna 2020**
od 19.30 hod.
v prostorách
restaurace Podlužan

V průběhu večera:
Cimbálová muzika Grajcar
Kapela Flash Band

Rezervace vstupenek
od 16. 12. 2019 na městském úřadu
Vstupné 200 Kč

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 1000 ks
vydává město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot, IČO: 00283321
e-mail: redakce@lanzhot.cz, tel: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Kateřina Paulíková, telefon 519 336 107, e-mail: paulikova@lanzhot.cz
Redakční rada: E. Klvánová, J. Petřlová, Veronika Tučková, S. Markovičová, Věra Hostinová, Michaela Tučková
Vyhraujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: prosinec 2019
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o., reklamní agentura, www.stillus.cz
Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. číslo MK ČR E 11687
Uzávěrka zpravodaje 1/2020 – 9. 3. 2020
Názory dopisovatelů se nemusí shodovat s názory redakce.

Hubertská jízda

foto Miroslav Petrla

Vánoční Jarmark

foto Kateřina Paulíková

